SAYI : 3 150 Kuruş
13 ŞUBAT 1975

sosyalist GENÇLİK

GENÇLİK, ÖĞRENCİ GENÇLİK VE DAHA DA ÇOK İŞÇİ GENÇLİK MÜCADELENİN SONUCUNA KARAR VERECEKTİR
— LENİN —

İşsizlik, pahalılık ve yoksulluk gittikçe çığ gibi büyüyor

EMPERYALİST - KAPİTALİST KAMP BİR EKONOMİK VE POLİTİK BUNALIMIN BATAĞINA GİTTİKÇE DAHA ÇOK BATIYOR. DURGUNLUK VE ENFLÂSYON SONUCU İŞTEN ATILAN İŞÇİLER, İŞSİZLER ORDUSUNUN SAYISINI HER GEÇEN GÜN KABARTIYOR. SÖMÜRGE VE YARI SÖMÜRGE ÜLKELERDEKİ BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELELERİ EMPERYALİZMİ TEMELİNDEN SARSIYOR.

Ülkemizin bağımlı bulunduğu kapitalist emperyalist kamp bir ekonomik ve politik bunalım batağına gittikçe daha çok batmaktadır. Tekeller fiyatları istedikleri düzeyde ve azami kâr edecek şekilde ayarlamaktadır. Kitlelerin alım gücü ise gene aynı ekonomik yapının kanunlarıyla belirlenmiştir. Ve sınırlıdır. Fiyatlar daima ücretlerin önünde gitmektedir. Bunun sonucu piyasada bir bolluk içinde yoksulluk meydana gelmekte; durgunluk ve enflasyon, işçilerin işten atılmasını getirmektedir. Atılan işçiler işsizler ordusunun sayısını her geçen gün kabartmaktadır. Bugün işsizlik ve pahalılık sadece emperyalizmin sömürü ağı içindeki Türkiye gibi ülkelerde değil, aynı zamanda emperyalist ülkelerde de artmaktadır. Almanya'da işsizlik oranındaki artış bu yıl % 140, fiyat artışları ise % 7'dir. Alman burjuvazisi işsizliğin sebebi olarak yabancı işçileri göstererek işçilerin birliğini bozmaya çalışıyor. Fakat geçtiğimiz haftalarda Almanya'da düzenlenen bir işçi yürüyüşü, işçi sınıfının burjuvazinin bu tür oyunlarını artık yutmadığını göstermiştir.

Emperyalist ülkelerdeki işsizlik ve pahalılık tekellerin sömürge ve yarı sömürge halklarını daha çok katmerli bir şekilde sömürmelerini gerektiriyor. Fakat ülkemizde de olduğu gibi Bağımsızlık-Demokrasi-Sosyalizm mücadeleleri gittikçe güçlenmekte ve emperyalizmi temellerinden sarsmaktadır. Yerli-yabancı parababalarının çifte sömürüsü altında iki büklüm olan halkımız kendi kurtuluşunu aramakta ve sosyalizm bayrağı altında birleşmektedir.

Sadece Irmak hükümeti zamanında paramın değeri üç defa düşürüldü. Artık en geniş kitleler de biliyorlar ki bunun vurgununu hakim sınıflar vurur, kahrını emekçi sınıflar çeker. Ecevit-Erbakan koalisyonu zamanında taban fiyatlarının ve işçi ücretlerinin sınırlı miktarlarda değişmelerinin peşinden tekel fiyatlarının yeniden ayarlanması geldi. Ekmeğe, yağa sigaraya zam yapıldı ve daha başka mallara yapılması da zorunlu olacaktır. Bu arada stokçular hem stok döneminin karaborsa fiyatları ve hem de zam sonrası fiyatlarla yoksul kalkımımızın sırtından vuracaklarını vurdular. Parababaları için mesele değil, onlar halkımızın sırtından kazandıkları paralarla istedikleri şeyi istedikleri zaman alabiliyorlar. Irmak hükümeti nasıl olsa parlamento dışı (!) bir hükümet. Ve gelecekte herhangi bir burjuva partisi veya partilerinin iktidar yolunu kusursuz temizleme görevini sürdürüyor.

Fakat halkımız bir gün mutlaka zulüm baskı ve sömürüye «DUR!» diyecektir. Halkımızın «iş, ekmek, hürriyet» kavgası bir gün mutlaka nihai zafere ulaşacaktır.

Gün, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm devrimci, ilerici, yurtsever güçlerin örgütlenmesi, sömürüye, zulme patron saltanatına karşı örgütlü mücadele günüdür. İşçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareketin, işçi sınıfı hareketiyle gençlik hareketinin birleşme, kaynaşma günüdür.

Gençliğin en ileri ve en bilinçli unsurları olan sosyalistlerin görevi bu dönemde geniş gençlik yığınlarının düzene karşı olan hoşnutsuzluklarını tesbit etmek, doğru ilkelerde gençliğin örgütlenmesini ve birleşmesini sağlamaktır.

BAŞYAZI

Emperyalist sistemin içine girdiği ekonomik ve politik bunalım gittikçe derinleşmektedir. Emperyalist gruplar arasındaki kutuplaşmalar netleşmekte aralarındaki çelişkiler yoğunlaşmaktadır. Emperyalist sistem, içine girdiği ekonomik bunalımın da etkisiyle, her gün yeni bir siyasi bunalımla karşılaşmakta hergeçen gün biraz daha bütünüyle çıkmaza girmektedir.

Geçtiğimiz hafta içinde bunlara bir yenisi daha eklendi, ABD Türkiye'ye yaptığı askeri yardımı kesti. Burjuva basını ve düzen partileri, hemen hayıflanmaya başladılar, bir yandan «ABD'nin Türkiye'ye karşılıksız yardım etmediğini, Türkiye'nin de ABD'ye bir çok yönden yardım ettiğini, ve eğer ABD yardımları tekrar başlamassa Türkiye'nin de ABD'ye yaptığı yardımları kesebileceğini ama şimdilik Türkiye'nin soğukkanlı hareket etmesi gerektiğini dost Amerikanın Türkiye'nin stratejik yerini unutmayacağını ve onun için de aklını başına toplayarak en kısa zamanda yeniden yardıma başlayacağı» yolunda yazılar yazmaya demeçler vermeye başladılar ve böylece, yıllardır inkar ettikleri halktan gizlemeye çalıştıkları bir gerçeği çarpıtarakda olsa belirtmekten kendilerini alamadılar.

Türkiye'nin ABD'ye yaptığı yardım, Ortadoğu'da ABD emperyalizminin bekçiliğini yapmaktır, gerek Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğine karşı ve gerekse Ortadoğuda gelişebilecek Halk Kurtuluş hareketlerine karşı, kısacası ABD'nin ortadoğu.

(Devamı 7. Sayfada)

Emperyalist yardıma, ikili anlaşmalara ve NATO'ya HAYIR !

Amerikan yardımı, yerli parababalarının iddia ettikleri gibi, halkımıza yapılan bir yardım değildir. Amerikan yardımı gerici partilerin, gerici basının iddia ettiği gibi halkımızın daha iyi bir yaşama ulaşması için yapılmıyor. Amerikan yardımı, parababalarının sömürüsünü desteklemek için yapılıyor. Amerikan yardımı, içte amansız bir sömürü mekanizmasının en iyi bir şekilde işlemesi, bütün dünyada ve bilhassa Ortadoğu'da emperyalizmin bekçiliğinin yapılması için yapılıyor.

Amerikan yardımı, Amerikan silâh tüccarlarının silâhlarını satmak için geri kalmış ülkelere açtığı bir kredi; gerici güçlerin beslenmesi, sosyalist - ilerici - yurtsever güçler üzerine baskının arttırılması için bir araçtır.

Üniversite gençliği ve örgütlenme sorunu

Baykal GÜRSOY

Hızla gelişen olaylar üniversite gençliğinin nasıl örgütlenmesi gerektiği sorunu tekrar gündeme getirmektedir. Olaylar kendilerine üniversite gençliğinin kitle örgütü diyen örgütlerin, yapısal bozukluğunu ve yetersizliğini bir kere daha ortaya koymuştur. İkili bir yapı gösteren bu örgütler, gün geçtikçe tabanlarından tecrit olmakta ve hızlı bir yokoluş süreci içine yuvarlanmaktadırlar. Daha baştan yanlış bir örgütlenme anlayışıyla oluşturulan bu tip dernekler, üniversite gençliğinin yığın örgütleri olmaktan oldukça uzaktırlar. Zaten bir yandan kitle örgütleri, diğer yandan ise kadro örgütü olma amacında olan bu tip örgütlerin, dün olduğu gibi bugün de iflasa sürüklenmeleri kaçınılmazdı. Üst üste gelişen hareketler, bu tip örgütlerin yetersizliğini bir kere daha ortaya koymuş ve iflaslarını hızlandırmıştır.

Üniversite gençliğinin her türlü örgütlenmesinin nasıl olması gerektiğini tayin etmek için, gençliğin bu kesiminin toplumsal yapı içerisindeki yerine ve rolüne bakmak gerekir.

ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN YAPISI

Öğrenci gençliğin, sınıflar karşısındaki durumunun ne olduğunu ve ne olması gerektiğini incelememiz gerekmektedir. Genel olarak gençlik kesiminin bir parçasını oluşturan üniversite gençliğinin sınıf mücadelesi içindeki yerini doğru bir şekilde tesbit etmek zorundayız. Bugün Türkiye'de üniversite gençliğinin, ülkenin sorunlarına olan ilgisi ve buna karşı yürüttüğü mücadele açısından önemli bir yer işgal etmektedir. Gençliğin en aydın kesimini oluşturan ve mücadelede önemli bir yeri olan üniversite gençliğinin de doğru bir şekilde örgütlenmesi ve yönlendirilmesi, işçi sınıfı mücadelesi açısından oldukça önemlidir. Hele burjuvazinin, gençliğin bu kesimi üzerinde ve onun verdiği mücadele üzerinde oyunlar oynadığı, mücadelesini provoke etmeye çalıştığı dikkate alınırsa, meseleye daha da önem verilmesi zorunluğu ortaya çıkar.

Üniversite gençliği, toplumsal gelişmeden toplumsal olaylardan bağımsız değildir. Toplumun sınıflara bölünmüşlüğü karşısında, gençliğin bu kesimi mutlaka bir bütünlük göstermez, gösteremez. Kendisine has bazı özellikleri olsa da, öğrenci gençlik sınıflardan ayrı değildir. Bünyesinde toplumsal parçalanışı ve toplumsal çelişkileri, uzlaşmaz sınıfların çelişkilerini taşır.

Bugün öğrenci gençlik içerisinde zaten bu bölünmüşlük, parçalanmışlık vardır. Öğrenci gençliğin bu kümelenişini kabaca şöyle sıralayabiliriz: Gericiler, ilgisizler, reformistler ve sosyalistler. Sosyalist kesimi de ikiye ayırabiliriz. Keskin (!) sosyalistler veya üniversite sosyalistleri ve işçi sınıfı sosyalistleri.

Öğrenci gençlik içerisindeki bu siyasi kümelenme, toplumdaki bütün siyasal kümelenmenin genel bir görünümüdür. Bu şekildeki kümelenmenin ilk bakışta sınıfsal bölünmeye uygun düşmediği ileri sürülebilir. Ama bu temelsiz bir iddia olur. Sınıfsal bölünme, sisayal bölünmenin nihai temeledir. Ve son tahlilde bu bölünmeyi belirler. Ama bu nihai temel ancak tarihsel gelişme süreci içinde ve bu sürece katılanların ve bu sürecin yapıcılarının bilinci yükselirken ortaya çıkar. Buna ancak amansız ve acımasız bir sınıf mücadelesi sonucunda ulaşılabilir.

Öğrenci gençliğin bu kümelenişi, işçi sınıfı sosyalistlerinin önüne yerine getirilmesi gereken iki görevi koyar.

Birinci : İşçi sınıfının bilimine, sosyalizme inanan, işçi sınıfı sosyalistlerini bir çatı altında toplamak, öğrenciler arasında sosyalizmin ajitasyon ve propagandasıyla sosyalist düşünceyi yaymak ve kendilerine sosyalist demelerine rağmen, devrimci sosyalizmle, işçi sınıfı sosyalizmi ile ortak hiç bir yanları olmayan kimselerle ve bunların sosyalizm anlayışıyla mücadele etmek, bunları teşhir etmek.

İkincisi : Gericilerin haricindeki tüm anti-faşist, anti-emperyalist öğrenci kesimini demokratik kitle örgütleri içerisinde toplamak, her akademik ve demokratik öğrenci hareketlerini daha bilinçli ve daha tutarlı hale getirmek.

Biz, genel olarak gençliğin ve özel olarak da üniversite gençliğinin en ileri unsurlarının yani sosyalist unsurlarının bir çatı altında toplaması gerektiği ancak bundan sonradır ki bunları işçi sınıfının politik mücadelesine doğru bir şekilde kazandırmanın mümkün olduğunu söylediğimizde, karşımıza «bölücülük» iddiasıyla çıkılmıştır. Üniversite gençliğinin «devrimci birliğini» bozduğumuz, «gruplara» ayırdığımız iddia edilmiştir. Yukarıda belirtiğimiz gibi öğrenci gençlik bir bütün değildir. Bünyesinde siyasi kümelenişi yansıtır. Bu da bize şunu gösterir, öğrenci gençliğin bütünü sosyalist değildir ve hiç bir zaman da bir bütün olarak işçi sınıfının yanında yer alamaz. Biz işçi sınıfı yanında tavrını koyan gençlik kesimini ayrıca örgütlemek zorundayız ve örgütleyeceğiz. Üniversite öğrencisinin «devrimci birliğinden» bahsetmek siyasi kümelenmelere rağmen bunun olabileceğini iddia etmek boş laflardan öteye gidemez. Eğer bize bunlardan dolayı, yani sınıfsal bölünmelere uygun olarak gençlik kesiminin örgütlenmesinde ısrar etmemizden dolayı «bölücü» deniyorsa, bu doğrudur.

Biz Genç Sosyalistler Birliği'ni kurmakla bu anlamda «bölücülük» yaptık ve yapacağız. Bundan sonraki mücadelemizde de, eylem alanlarımızdan biri olan üniversite gençliğinin bu anlamda «parçalanması» için çalışacağız. Çünkü sınıf mücadelesi, bizi, bu anlamda bu «bölücülüğü» yapmaya zorlamaktadır. Gittikce keskinleşen sınıf mücadelesi, işçi sınıfının hakim sınıflara karşı verdiği iktidar mücadelesi, bunu gerektirmektedir. Biz, üniversite gençliğinin sosyalistlerini ayrıca örgütlemek ve böylece bunların işçi sınıfının siyasi mücadelesi ile bağlarını sağlamak zorundayız. Bunun için de bu anlamda «bölücülük» yapmaktan kaçınmayacağız.

Üniversite gençliğinin, toplumsal bölünmeye uygun olarak bölündüğünü görmemezlikten gelmek, toplumdaki siyasal kümelenmenin, üniversite gençliği içerisinde de aynen yansıdığını görmemezlikten gelmek ve bütün bunların karşısında üniversite gençliğinin «devrimci birliği» çığlıkları atmak, meseleye sosyalizm bilimi ışığında bakmamak demektir.

Öğrencilerin, siyasal kümelenmesi bir bütün olarak toplumdaki siyasal kümelenmeyi yansıtır. İşçi sınıfı sosyalistleri, siyasetçe birbirine benzemez kümelerin, en bilinçli ve en tutarlı bir biçimde ayrılması için çalışırlar. Bir yandan öğrenci gençliğin sınıfsal bölünmesine uygun olarak onun sosyalist örgütlenmesini sağlarken, diğer yandan da en geniş öğrenci *kesiminin demokratik dernekler içeri*sinde toplanması için mücadele ederler.

İşçi sınıfı sosyalistleri, tüm diğer eğilimdeki devrimciler ve siyasal düşünüşlü kişilerden koparken, bu hiç bir zaman işçi sınıfı sosyalistlerinin öğrenci ve öğrenci derneklerinden kopuşu anlamına gel-mez. Aksine, en geniş öğrenci kesimleri ile ilişki içine girmeye, onların örgütlenmesine yardımcı olmaya çalışır. Onların akademik ve demokratik mücadelesi içinde yer alır. Ve onları daha ileriye götürmeye, yol göstericiliği görevini yerine getirmeye tek kurtuluşun sosyalizmde olduğu gerçeğini anlatmaya çalışır.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ

Bugün Türkiye'de en çok karıştırılan meselelerden biri de demokratik kitle örgütlerinin ne olup ne olmaması konusundaki kendisini göstermektedir. Şimdiye kadar bu tip örgütler bazen bilinçli bazen de bilinçsiz bir şekilde çarpıtılarak ele alınmış, yerine getirmesi gerekli olan asıl görevlerini yapamaz duruma sokulmuştur.

Bu durum bilhassa üniversite gençliği içindeki örgütlenmede daha net bir şekilde kendisini göstermektedir. Sosyalizm adına hareket ettiklerini ileri süren bir çok grupçuk tek çalışma alanı olarak üniversite gençliğini ele almakta ve ne pahasına olursa olsun buradaki varlıklarını devam ettirme uğruna, kendilerine uygun şekilsiz örgütlenmeleri yaratma çabasındadırlar. Bunlar için mesele, en geniş gençlik kesimlerinin, en doğru bir şekilde nasıl örgütleneceği değil, anti faşist nitelikteki gençlik birliklerinin nasıl yaratılacağı değil, kendi «küçük dükkan»larının varlığını nasıl devam ettireceklerdir.

Demokratik kitle örgütleri, faşistlerin dışındaki tüm anti-faşist üniversite gençliğini bünyesinde toplayan, öğrencilerin akademik ve demokratik mücadelesini yürüten örgütler olmalıdırlar. Bu örgütler bir yandan üniversite öğrenci gençliğinin en geniş kesimlerini anti-faşist ve anti-emperyalist bir anlayışla eğitmeli, onların bu nitelikteki hareketlerini yönlendirmeli ve en geniş gençlik kesimlerini sosyalizme açık hale getirmeye çalışmalıdır. Diğer yandan ise, üniversite gençliğinin güncel sorunları ile ilgilenmeli, akademik istekler için mücadelede yürütücü ve yönetici olmalıdır.

Demokratik kitle örgütlerinde sosyalistlerin bulunması hatta yönetici durumunda olması, bu örgütlerin niteliklerini değiştirmez. Bu, dernekleri sosyalist bir örgüt görünümü de vermez ve vermemelidir. Burada bulunan arkadaşların görevi, (ister yönetici, isterse üye) bu dernekleri sosyalizm mücadelesi veren, bu yönde gençliği eğiten örgütler haline dönüştürmek değildir. Zaten bu mümkün de değildir. Buradaki sosyalistlerin görevi, öğrenci gençliğin eylemlerini ister akademik istekler olsun, isterse anti-faşist, anti-emperyalist nitelikteki eylemler olsun, bütün bu hareketlerin daha tutarlı, daha kararlı ve daha bilinçli hale getirmektir. Geniş öğrenci kitlesi içerisinde, sosyalizmin ajitasyon ve propogandasını yaparak, yeni unsurlar kazanmaya, en iyi en yiğit unsurları işçi sınıfı mücadelesine kazandırmaya çalışmaktır.

Demokratik derneklerin kısaca bu özelliklerine değindikten sonra, üniversite gençliğinin bu yöndeki örgütlenmesine bir göz atmak gerekecektir. 12 mart faşizm döneminde çıkartılan anti-demokratik dernekler yasası ve kurdurulan polis dernekleri, geniş öğrenci kesimlerini bünyesinde toplayan değişik isimler altında kurulacak gerçek demokratik kitle örgütlerinin yaratılmasını zorunlu kılmaktadır.

Olayların gelişimi, üniversite gençliğini gerçekten bünyesinde toplayacak ve onların isteklerine (akademik ve demokratik) cevap verecek, bir örgütlenmenin gerçekleştirilmesini gündeme getirmektedir. Üniversite gençliğinin akademik istekleri için mücadelesinin yanı sıra, anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelesinin de daha örgütlü bir biçimde yürütülmesini istiyorsak, bu örgütlerin yaratılması zorunludur. Şartlar, ne olduğu belli olmayan acube örgütlerin yaşatılmasını değil, yeni tip örgütlerin yaratılmasını gündeme getirmektedir. Bu yerine getirilmesi zor fakat mutlaka yerine getirmemiz gereken bir görevdir. *Biz de dernekleri değişik* isimler altında oluşturabiliriz ve oluşturmak zorundayız.

Eğer şimdiye kadar bu örgütlenme yaratılamadıysa bunun sebebi iddia edildiği gibi az çalışma değildir. Bu şekilsiz örgütlerin gerçek kitle örgütleri haline dönüşmemesinin başlıca sebebi, örgütlenme anlayışındaki yanlış tutumdur. Bu şekilde ikili yapıya sahip olan, iki ayrı çalışmayı bünyesinde birleştirmeye çalışan bir örgütlenme anlayışıyla ne kadar hızlı (!) tempolu bir çalışmaya girilirse girilsin başarı sağlanamazdı.

Gerçek demokratik kitle örgütlerini yaratmak istiyorsak, en geniş öğrenci kesimlerini bir çatı altında toplamak istiyorsak, okul birim dernekleri (değişik isimler altında) kurulmalı ve bunlar akademik özelliklere ve aynı yönetime (Rektörlüğe) bağlı olma özellikleri dikkate alınarak federasyonlar altında toplamak için çalışılmalıdır. (gelecek sayıda, demokratik kitle örgütleri somut olarak bugün neler yapmalıdırlar, görevleri nelerdir, nasıl federasyonlaşırlar, bu konular üzerinde durulacaktır.)

GSB İSTANBUL BÖLGE YÜRÜTME KURULU ATANDI

Başkan : İlhan Özcan. (öğrenci)
Sekreter : Yasin Çağırankaya. (öğrenci)
Sayman : Ahmet Alkan. (işçi)
Üye : Yalçın Esmen. (öğrenci)
Üye : Salih Sıtkı Erdat. (öğrenci)
Üye : Ömer Temizel. (öğrenci)
Üye : Hüseyin Teker. (işçi)

KADROLAR ÜZERİNE

Georgi DİMİTROF

Yoldaşlar, eğer kararlarımızı hayata uygulayabilecek adamlar yoksa, en iyi kararlarımızı bile kağıt üzerinde yazılı kalır. Ne yazık ki ,en önemli sorunlardan biri olan kadrolar sorununun kongremiz tarafından dikkat edilmeden geçildiğini belirtmek zorundayım.

Komüntern Yürütme Kurulu'nun raporu yedi gün görüşüldü, çeşitli ülkelerden birçok konuşmacı konuştu, ama komünist partileri ve işçi hareketi için son derece önemli olan bu sorun üzerinde birkaç kişi kısaca durdu. Partilerimiz yürüttükleri çalışmalardan **sorunun insanlara, kadrolara bağlı olduğunu** kavramaktan henüz uzaktır. Onlar, **Stalin** yoldaşın öğrettiği gibi, kadroları «bahçıvanın sevdiği meyve ağacını yetiştirdiği gibi» yetiştirmesini, «insanlara değer vermesini, kadrolara değer vermesini, ortak davamıza yarar sağlayabilecek her işçiye değer vermesini» bilmiyorlar.

Yürüttüğümüz mücadelede en değerli kadrolarımızdan bir kısmını sürekli kaybetmekte olduğumuz bilindiğine göre kadrolar sorunu karşısında önemsemez tavır almak bir kat daha kabulü olanaksız bir davranış olur. Çünkü biz bir bilim derneği değil, her zaman, ateş hattında bulunan savaşçı hareketiz. Bizim en enerjik, en fedakar ve en bilinçli unsurlarımız ön saflarda yer almaktadır. Düşman özellikle onları, en çalışkan unsurları izlemekte, özellikle faşist ülkelerdekileri öldürmekte, hapse, toplama kamplarına atmakta, şiddetli işkenceler uygulamaktadır. Bu durum kadroların sürekli olarak tamamlanması yenilerinin hazırlanıp yetiştirilmesi ve varolan kadroların titizlikle korunması zorunluğunu özellikle ve önemle gerektirmektedir.

Kadrolar konusunda doğru politika nasıl olmalıdır?

Birinci olarak, adamlarımızı iyi tanımalıyız. Genellikle partilerimizde kadrolar sistemli bir biçimde incelenip öğrenilmemektedir. Son zamanlarda yalnız Fransız Komünist Partisi ve Doğu Çin Komünist Partisi bu konuda belirli başarılar elde ettiler. Bir zamanlar Alman Komünist Partisi-gizli çalışmaya geçmeden önce-kadrolarını incelemeye başlamaları sonucu, önceden farketmedikleri militanların meydana çıkarmaya başladıkını, diğer taraftan da partilerin saflarından, ideolojik ve politik bakımdan zararlı yabancı unsurları temizlemeye koyulduklarını gösterdi. Fransa'da Selor ve Barbe örneğini göstermek yeterlidir. Bunlar bolşevik mikroskobu altına konulunca sınıf düşmanın ajanları oldukları anlaşılarak partiden atıldılar. Macaristan'da kadroların yoklamadan geçirilmesi ile provokatör yuvalarının ortaya çıkarılması kolaylaştı.

İkinci olarak, kadroları doğru bir biçimde yükseltmek gerekir. Yükseltme gelişigüzel bir olay değil, Partinin düzgün işleyen fonksiyonu olmalıdır. Eğer yükseltme işi, yükseltilen komünistin kitlelerle bağları olup olmadığı hesaba katılmadan sırf belirli parti görüşlerine dayanarak yapılırsa, iyi değildir. Yükseltme işi belli militanların şu yada bu parti görevini yapmaya yarayıp yaramadıkları ve kitleler arasındaki prestijleri gözönüne alınarak yapılmalıdır. Partilerimizde çok iyi sonuçlar vermiş olan yükseltme örnekleri biliyoruz. Örneğin kongremizin Prezidyumunda İspanya komünistlerinden Dolores (1) yoldaş yer almaktadır. Burada iki yıl önce Dolores yoldaş yerel örgütlerde çalışmaktaydı. Fakat sınıf düşmanıyla daha ilk çarpışmalarda tam bir ajitatör ve savaşçı olduğunu gösterdi. Sonradan Parti Yönetim Kurulunda yer alarak yükseltilince onun en değerli üyelerinden biri olduğunu gösterdi. Diğer bazı ülkelerde de buna benzer birçok olaylar gösterebilirdim. Fakat birçok durulmalarda kadrolar örgütsüz, gelişigüzel ve bu yüzden de çok kere başarısız yükseltilmektedir. Bazen en önemli yerlere davaya gerçekten zararlı olan çok bilmişler, ukalalar ve gevezeler getirilmektedir.

Üçüncü olarak, **kadro en verimli biçimlerde değerlendirilmelidir.** Ayrı ayrı her üyenin değerli niteliklerini ortaya çıkarıp onlardan yararlanmasını bilmeliyiz. İdeal insan yoktur. İnsanları olduğu gibi alarak, zayıflıklarını ve kusurlarını düzeltmeliyiz. Partilerimizde, daha uygun yerlere getirildiğinde büyük yararlar sağlayabilecek, dürüst ve namuslu komünistlerden gereği gibi yararlanılmadığını gösteren pekçok örnekler biliyoruz.

Dördüncü olarak, **kadroları doğru bir biçimde yerleştirmek gerekir.** Her şeyden önce hareketin kilit noktalarında kitlelerle ilişkisi olan, kitlelerin içinden çıkmış, girişken, dayanıklı ve sağlam insanlar bulunmalıdır; büyük merkezlerde gereği kadar böyle eylemciler olmalıdır. Kapitalist ülkelerde kadroları bir yerden başka bir yere taşımak kolay iş değildir. Burada bu görev, mali sıkıntı, aile durumu ve buna benzer tipte pek çok engel ve güçlüklerle karşılaşmaktadır ki, bunları hesaba katmak, onları yenmek gerekir; çünkü bu görev hiç bir zaman yerine getirilmemektedir.

Beşinci olarak **kadrolara sistemli bir şekilde yardım etmek gerekir.** Bu yardım, etraflıca direktif verme, arkadaşça denetleme, kusur ve yanlışları düzeltme, kadrolara günü gününe ve somut bir biçimde yön verme olmalıdır.

Altıncı olarak, **kadroların korunmasına özen göstermek gerekir.** Kadroları cephe gerisine zamanında çekip olaylar gerektirdiği takdirde onları yeni kadrolarla değiştirmeyi bilmeliyiz. Özellikle gizli çalışma yürüten partilerde kadroların korunması konusunda yönetim kurullarından, çok büyük bir sorumluluk yüklenmelerini istememiz gerekir. Kadroların doğru bir biçimde korunması, partideki gizli çalışmaların çok ciddi bir biçimde örgütlendirilmesini de gerektirmektedir. Bazı partilerde birçok yoldaşlar, hazır reçetelere göre, yalnızca formel olacak örgütledikleri partilerini illegal çalışmaları için hazır sandılar. Düşmanın doğrudan doğruya ağır saldırısı üzerine yeraltına geçtikten sonra ve yeniden örgütlenmek için gerçekten çalışmaya başlayınca bunun bedelini çok pahalı ödediler. Alman Komünist Partisi'nin gizli çalışma durumuna geçmesinin bize ne kadar pahalıya malolduğunu hatırlayınız! Bu deney, bugün daha legal durumda bulunan, fakat yarın legalliklerini kaybetme olasılığı olan partilerimize ciddi bir uyarı olmalıdır.

Ancak doğru bir kadro politikası izlemekte partilerimiz, varolan kadroların güçlerini en yüksek dereceye çıkarma, onlardan yararlanma ve kitle hareketinin büyük kaynağından sürekli yeni ve en iyi çalışkan unsurlar elde etme olanağına kavuşacaklardır.

Kadroların seçiminde gözönüne alınacak temel ölçü ne olmalıdır?

Birincisi; kendini işçi sınıfının davasına **kesinlikle adamak, Partiye bağlılık** ki bu özellikler sınıf düşmanlarına karşı çarpışırken, hapiste ve mahkemede denenmiş olmalıdır.

İkincisi: **Kitlelerle çok sıkı bağlar kurmak,** yani kitlelerin çıkarlarını özümlemek, onların nabız atışlarını duymak ve duygu ve isteklerini bilmek. Örgütümüzdeki yöneticilerin prestiji temel olmalı, her şeyden önce kitleler onların kişiliğinde kendi liderlerini görmeli, doğrudan doğruya deneyleriyle onların yönetici olma yeteneğine, mücadelede gösterdikleri kararlılık ve fedakarlığa kanaat getirmelidir.

Üçüncüsü: Kadroların gerekli şartları kendiliklerinden yaratma ve karar verirken üzerlerine sorumluuluk alma yetenekleri. Sorumluluktan korkan bir insan lider değildir. Kendisi karar veremeyen, «Ben bana söylenen şeyi yaparım.» diyen insan bolşevik değildir. Gerçek bir sosyalist lider yenilgi anında kendisini kaybetmeyen, başarı anında ne yapacağını şaşırmayan, kararların yürütülmesinde sarsılmaz bir sağlamlık gösteren kişidir. Kadrolar en çok mücadelenin somut meselelerini kendiliklerinden çözmek zorunda kaldıkları ve kararlarının bütününden sorumlu olduklarını anladıkları durumlarda gelişirler.

Dördüncüsü: Sınıf düşmanına karşı yürütülen mücadeledle olduğu gibi, bolşevizm çizgisinden her türlü sapmalara karşı uzlaşmazlıkta da **disiplin** ve **bolşevik katılığı** göstermek.

Yoldaşlar, kadroların doğru seçimi konusundaki bu koşulların zorunluğunu özellikle ve önemle belirtmemiz gerekir. Çünkü uygulamada sık sık görülen öyle durumlar vardır ki, örneğin edebî biçimde yazmayı, güzel konuşmayı bilen fakat eylem adamı olmayan, mücadelede bir işe yaramayan bir yoldaş; belki pek o kadar güzel yazmayı ve konuşmayı bilmeyen, fakat dayanıklı, girişken, kitlelerle ilişkisi olan, savaşa atılma ve başkalarını mücadeleye sokma gücü olan diğer bir yoldaşa tercih edilmektedir. Sekterin, doktrincinin, bilgicin; sadık kitle işçisinin, gerçek işçi önderinin yerini aldığı durumlar az mıdır?

Yönetici kadrolarımız ne yapmaları gerektiği konusundaki bilgilerini bunu hayata uygulayabilmek için, bolşevik dayanıklılığı ve devrimci karakteri ve iradesiyle birleştirmelidirler.

13 Ağustos 1935

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKLARIN DÜŞMANI FAŞIZM

● ALMAN FAŞİZMİ

İşsizlik ve pahalılık ve Faşizmin iktidarı alması

Kapitalizmin içine düştüğü ekonomik-politik bunalımla birlikte Almanya'da işsizlik ve pahalılık çığ gibi büyümekteydi. Başta işçi sınıfı olmak üzere en geniş emekçi kitlelerin, küçük burjuva unsurların burjuva iktidara karşı tepkisi artıyordu. Kitleler örgütlenmeye, iktidara karşı mücadeleye en hazır durumdaydılar. Bu şartlarda Nasyonal Sosyalist (Nazi) partisi lideri Adolf Hitler; «Hayatımda hiçbir zaman bugünlerde olduğum kadar sevinçli ve rahat olmadım.» diyordu. Yirminci yüzyılın en azılı faşisti niçin «sevinçli ve rahat»tı. Buhranın sarstığı küçük burjuva ve işçi sınıfının geri unsurlarının desteğini alabileceğini bekliyordu da onun için... Nitekim Almanya'da böyle oldu. Faşizm bir kitle hareketiyle «aşağıdan gelme» bir biçimde iktidarı aldı.

Kitleleri sürüklemek için onların somut taleplerini dile getiren sloganlar atıldı. Vaadlerde bulunuldu, sahtekârlığın âlâsı yapıldı. Anti-kapitalist nutuklar atıldı, köylülere toprak, işçilere âdil ücretler, gençlere mutlu yarınlar vadedildi. Diğer burjuva partilerini sövüldü, sayıldı, buhranın suçu onların üstüne yıkıldı. Sosyalist kişi ve örgütleri karalamak için komplolar düzenlendi. Burjuva iki yüzlülüğü ve sahtekârlığı o noktaya vardırıldı ki; sosyalizmle uzaktan yakından ilgisi olmayan Nazi partisinin adı bile «Nasyonal Sosyalist Parti» oldu. O dönemin Almanya'sında, Sosyal Demokratların Komünist Partisine saldırıları ve anti-faşist cephenin örgütlenmemesi sonucunda, faşizm yalan-dolanla kitleleri uyutarak iktidara geldi.

Anti - faşist güçlerin sindirilmesi

Alman faşizmi en gerici, en kanlı faşizm örneğidir. Şovenist ve milliyetçi duyguları alabildiğine kabartan faşizmin ilk işi faşist örgütleri güçlendirip, sağlamlaştırmak oldu. Bir cephede örgütlenemeyen anti-faşist güçler üzerine amansız bir şekildi saldırıldı. İşçi sınıfının ekonomik ve politik mücadele örgütleri yasaklandı. Köylüler en ilkel haklarından bile yoksunlaştırıldı. Devrimci liderler tutuklandı, işkencelere tabi tutuldu, kurşunlandı... Kitleler zorla faşist örgütlerin silahlı disiplini altına alındı.

Eğitim - kültür ve kitap düşmanlığı

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı kanlı saldırı ve yıldırma eylemleri sürdürülürken faşizmin aydın düşmanlığı da kısa sürede zirvesine vardı. Bir yandan Nazi kültürü ile kitleler yoğurulmaya çalışılıyor, diğer yandan devrimci yazarların ve çoğunlukla burjuva ve küçük burjuva aydınlarının eserleri toplanarak meydanlarda yakılıyordu. 10 mayıs 1933 gecesi faşist öğrenciler tarafından aralarında A. Aynştayn ve Froyd (Freud) gibi bilim adamlarının kitaplarının da bulunduğu 20 bin kitap yakıldı. Bu olay, faşizmin Alman kültürünü nazileştirme çalışmalarının verimli bir sonucuydu. Eğitim de Nazi metodlarına uygundu. Evrensel bir doğa bilimi olan matematik bile «Nazi Matemetik»i haline getirildi. Prof. Roepke Nazi eğitimini «Almanya'nın namuslu bilim tarihini lekeliyen bir fahişelik sahnesi» olarak niteler. Gerçekten bir «Fahişelik sahnesi»... Faşizmin kuklası olmak istemiyen dürüst bilim adamları hapsedilmekten kurşuna dizilmeye kadar her türlü baskının denek hayvanı haline getiriliyorlardı.

İkinci Emperyalist evren savaşı

Milliyetçi-şovenist duygularla eğitilen Nazi orduları, «İkinci Emperyalist Evren Savaşı»nda Avrupa'nın dört bir yanına ve Sovyetlere saldırdılar. Bu dönem Alman faşizminin kudurganlık yıllarıdır. Finans-Kapitalin en kanlı diktatörlüğü olan faşizm, bizzat kendi sonunu, burjuvazinin sonunu hazırlıyordu. Alman faşizmi bu dönemde toplama kampları, zehirli gaz odaları, insan fırınları ile kendi tarihinin bir sayfasını daha yazmıştır. Başlangıçta öncelikle sürdürülen yahudi düşmanlığına (Alman ırkı saf ırk, Yahudi ırkı aşağılık ırktı) paralel olarak sürgün ve cinayetlerin ilk kurbanları da onlar oldu. Fakat daha sonra aynı işlemler asker-sivil bütün savaş esirlerine uygulandı.

O yıllarda öldürülenler hakkında kesin rakam yok. Fakat, eldeki rakamlar bu vahşeti ortaya koymaya yetiyor. Sadece Auschwitz kampında günde 6.000 kişi düzenli olarak yakılıyordu. Bütün toplama kamplarında 7 milyon 820 bin kişiden, 7 milyon 125 bin kişinin öldürüldüğü bildirilen rakamlardır. Kurşuna dizilerek, tanklarla çiğnenerek, zehirli gazla yakılarak açlığa ve soğuğa terkedilerek ya da deney hayvanı olarak... Bu cinayetler karşısında faşist devletin yetkili ağzı Rosenberg: «Ne kadar çok savaş esiri ölürse bizim için o kadar iyidir.» diyor, birbirleriyle yarışan firmalara daha çok adam sığabilecek, daha sağlam fırınlar ısmarlıyordu. Bu örnekler çoğaltılabilir. Faşizm ölüm döşeğinde kendi büyük ırk (!) ına da saldırmaya başladı. Başarısızlığa uğrayan subaylar ve birliklerin teslim olmasına karşı çıklarak kitle halinde ölüme gönderilmeleri buna örnek gösterilebilir. Bir örnek de Hitler Gençliği'nin katledilmesidir.

Hitler gençliği

Faşizm toplumun en dinamik ve döğüşken unsurlarından olan gençliği örgütlemeyi başarmıştı. Onların kapitalizme karşı olan kinlerinden yararlanarak, mutlu yarınlardan sözedilerek. Altı ile on sekiz yaşı arasındaki çocuk ve gençler «Hitler Gençliği»nin çeşitli kadrolarında görev almak zorundaydılar. Çeşitli beyin yıkama yöntemleriyle ve askeri metodlarla eğitildiklen sonra 14 yaşında «Hitler Gençliği»nde görevlendirilen gençler daha sonra da orduya alınıyorlardı. Mutlu yarınlar nutuklarıyla uyutulan gençlik, Faşizmin can çekiştiği günlerde mitralyözlerin ve bombardıman uçaklarının önüne *tampon* olarak dikildi. Düşmanın şehire (Berlin'e girmesini engelliyeceklerdi. Binlercesi öldü. Koyunlarında «Führer»leri Adolf Hitler'in resmini taşıyarak.

SONUÇ

Alman faşizmi, bütün bir Avrupa kıtasını kana ve gözyaşına buladı. Geriye milyonlarca sakat, dul, yetim, mezarlar ve yıkık harabelerden başka bir şey bırakmadı. Fakat, «tarihi gelişimin gidişini tersine döndürecek, yeryüzünde hiç bir kuvvet yoktu ve «olamaz» da, Faşizm döktüğü kanlarda boğuldu ve Sosyalizmin bayrağı daha yükseklerde dalgalandırıldı.

● YAŞAYAN AMA CAN ÇEKİŞEN FAŞİZM: İSPANYA

Nisan 1931'de bir halk ayaklanmasıyla kral tahttan uzaklaştırılarak Cumhuriyet ilân edildi. Sosyalistlerin ve Cumhuriyetçi Liberallerin ortak olduğu bir koalisyon hükümeti kuruldu. Hükümet

programı, tarım askerlik, eğitim ve sosyal güvenlik ile ilgili reformları kapsıyordu. Bir müddet sonra muhafazakar hükümetin devrilmesi için birleştiler. Daha sonra yapılan seçimlerde (Kasım 1933) işçiler ve köylüler bölündüler, sol partiler ağır bir yenilgiye uğradılar, seçimi ise gerici Radikal-Katolikler kazandı. Eski rejime dönüş için her şey yapılarak cumhuriyete ihanet edildi. Bunun üzerine kitleler, Ekim 1934 de Cumhuriyeti savunmak için ayaklandılar. Ayaklanma Asturias'da yükselerek halk kahramanlığının en üst seviyesine ulaştı. Halk isyanı kanlı bir şekilde bastırıldı. Binlerce insan öldürüldü. 1936'da devrimci, ilerici ve anti-faşist partilerle ezilen sosyal sınıflar arasında geniş bir ittifak kurularak Halk ephesi kuruldu. 16 Şubatta yapılan seçimleri Halk Cephesi büyük bir zaferle kazandı.

19 Temmuz 1936'da, Halkın bütün özlemlerine karşı faşist hükümet darbesi yapıldı. Faşist bir darbenin olacağı açıkça belliydi. Zira halkın iradesiyle iktidara gelen Cumhuriyetçiler, halkı hayal kırıklığına uğratmışlar ve aşırı bir Liberalizme kaymışlardı.

İspanya iç savaşı ve iç savaşı hazırlayan nedenler ve bu savaştaki anti-faşist güçlerin yiğit mücadelesiyle birlikte uluslararası işçi sınıfı hareketinin dayanışması başlı başına incelenmesi gereken konulardır. Fakat en kaba hatlarıyla şunu açıkca koyabiliriz: Parlementer yolla iktidara, gelen sosyalistler, cumhuriyetçiler, iktidara geldikten sonra liberalizmin içine düşerek gerekli dönüşümleri yapmamışlar ve burjuva devlet cihazını ve tüm kurumları parçalayıp yeni kurumları inşa etmemişler ve bu yüzden de faşizmin gelişine meydanı boş bırakmışlardır. Aynı deney birkaç yıl önce Şili'de de ceryan etmiş ve İspanya'daki sonuçla bitmişti.

Nüfusun % 1'ini teşkil eden büyük toprak sahipleri, toprakların % 55'ine sahipti. Açlık ve kilisenin gericiliği geniş halk yığınları için heran kırılıp parçalanması gereken kanlı bir zincirdi. Feodal beyler kilise ve emperyalizmin yardakçıları olan bu bir avuç insan ülkenin hakimiydiler. İçilen su, koklanan hava yaşanılan bir avuç toprak bile bu efendilerin malıydı. Ülkenin geri kalmışlığını ekonominin feodal karekteri tayin ediyordu. Her türlü ekonomik gelişme de bu nedenle engelleniyordu. Madenler ve tüm sanayi kolları yabancıların ellerindeydi. İç pazarın satın alma gücünün üstündeki aşırı üretim kriz doğuruyordu. Düşük ücretler ve aşırı hayat pahalılığı... İspanyanın efendileri de bu durumdan faydalanıyorlardı. Halk ise hergeçen gün daha bir sefaletin içine girerken bir avuç parababası daha da zenginleşiyordu. Halk büyük bir umutsuzluk içinde çırpınıp duruyordu.

16 Şubatta halk cephesinin iktidarı ele geçirmesinden sonra, kilise-ordu ve banka üçlüsü derhal harekete geçerek, halkın irade birliği ile iktidara gelmiş olan halk cephesine karşı provokasyonlar tertiplemeye başladı.

16 Şubat'tan önce faşist hareket hemen hemen güçsüzdü. Gerici güçler eski geleneklere, kiliseye bağlıydılar. Köklü gerici kurumlar, orduya ve kiliseye dayanıyordu. Bu yüzden muhafazakar gerici sınıflar yeni gelişen faşist harekete karşı güvensizlik içindeydiler. Öte yandan İtalya ve Almanyadaki faşist hareketin manevra sahasını orta sınırlar teşkil ediyordu. Halbuki İspanya, da orta sınıflar Cumhuriyete bağlıydılar. Gerici güçlerin en faal kuvvetleri, halkla ilişki kurmak, Almanya ve İtalya da olduğu gibi terör yaratıp ilerici güçleri sindirerek emekçi yığınlarına gözdağı vermek amacıyla FALANJ adlı faşist modele uygun bir terör örgütü kurdular. Bunlar sayıca az olmalarına rağmen işçi örgütlerine saldırarak, sosyalist ve komünist liderlere sülikastlar tertipleyerek yarattıkları terörle ön plana çıkıyorlardı. İlk faşist grup olan Falanjlar «Pistolera» (Tabancalılar) lardan ve provokatörlerden meydana geliyordu. Halkla hiç bir bağları olmayan faşistler gericilerin hakim olduğu 1933 seçimlerinde bile başarı gösterememişlerdi. Fakat iç savaşın körüklenmesi ve hükümet darbesinin yapılması işinde önemli bir rol oynayarak öne geçtiler.

Faşistler 16 Şubat'tan sonra çeşitli pavokasyonlar ve bol bol sülikastlar tertipleyerek, hükümet darbesine zemin hazırladılar. Geçit törenlerinde halka ateş açtılar, önde gelen komünist ve sosyalist liderleri öldürdüler. Subaylar halka faşist selamı verdirmek için baskı yaptılar. Faşistlerin bu sokak saldırılarının yanısıra, toprak ağaları ve patronlar sosyal hakları hiçe sayarak işçi sınıfına ve köylülere ağır baskılar yaptılar. Kilise'nin papazları ve keşişleri ile general ve subaylar halkın gözü önünde karşı devrimin hazırlığını yaptı.

İşçi sınıfı bu pravokasyon ve saldırılara karşı bütün gücüyle karşı koymasına rağmen düzenli ve

DÜNYADAKİ ÖRNEKLERİ

> ✱ «Tarihi gelişimin gidişini tersine döndürecek yeryüzünde hiç bir güç yoktur ve olamaz da. Yarınlar, çökmekte olan ve can çekişen kapitalizmin ve onun pis kenefi faşizmin değil, bütün emekçi halkın, bütün ilerici insanlığın gözlerini diktiği yüce sosyalizmindir.»
>
> **Georgi DİMİTROV**

disiplinli bir örgütlenmeye sahip değildi. Bu yüzden de devamlı faşistlerin oyunlarına geliyordu. Ama asıl sorumluluğa sahip olan hükümet hiç bir şey yapmıyordu. Artan faşist saldırılar karşısında harekete geçip, faşistleri ve gericileri ezerek, ihanet yuvalarını temizlemesi gerekirken, acizlik içinde olaylara seyirci kalmaktan öte bir şey yapamıyor, olayları geçici basit entrikalar olarak yorumluyordu. Halkın temsilcisi durumunda olan ve toplumsal ilerlemeyi sağlamak iddiasında bulunan böyle bir hükümetin yapması gereken ilk işin, bütün gerici devlet kurumlarını parçalıyarak yeni düzeni kurması gerekirken, hükümet son ana kadar uyuşuk davranmaktan başka birşey yapamadı.

13 Temmuz günü, faşistler Cumhuriyetçi subay olan Castillo'yu öldürdüler. Bunun üzerine öldürülen subayın arkadaşları, eski bakanlardan ve sağcıların lideri olan Calvo Sotelo'yu öldürdüler ve bu olay barut fıçısına düşen bir kıvılcım, oldu.

İçerde tertiplenen bu oyunlar aynı zamanda dışardan da destek görmekteydi. Saldırılar, Musollini faşizminin ve Alman faşizminin yardımlarıyla besleniyordu. Karşı-devrimci hareketin merkezi Roma haline getiirlmişti. Vatikan, İspanyol kilisesinin faaliyetlerini destekledi ve kışkırttı. Ordunun, kilisenin faşist eylemleri Musollini'nin Roma'daki sarayından yöneltildi.

Faşistlerin lideri durumunda olan general Franko, sağcı lider Calvo Sotelo'nun öldürülmesi anını seçerek karşı-devrimci faşist hükümet darbesi için işareti verdi.

19 Temmuz'da İsyan patlak verdi. Bütün devlet kuruluşları, subayların % 95'i ve askerlerin % 80 desteğiyle karşı-devrimci hareket başladı. Bakanlıklardaki yüksek derecedeki memurların % 75'i ve sanayi işletmelerindeki yöneticilerin % 90'nı karşı-devrimci hareket içinde yeraldı. Hükümet bütün kadrolarından yoksun kaldı. Cumhuriyet hükümeti böylece halk kitlelerinin desteğine başvurdu. Hükümet başlangıçta hep uyuşuk davrandı, protetaryayı ve emekçi yığınlarını silâhlandırması gerekirken tereddüt içine düştü, ama işçi sınıfı ve halk savaşmak ve savaşmak için de silâh istiyordu, İşçiler ve emekçiler yaklaşan faşist birliklerle dövüşmek için darbeden sonraki üç gün hükümetten sürekli islâh istedi nihayet 20 Temmuz akşamı hükümet, işçi sınıfının ve halkın silahlandırılmasını emretti. Ve bu andan itibaren silahlı işçi birlikleri geniş emekçi yığınlarıyla birlikte faşizme karşı mücadeleye geçti. İşçiler silahlarla sokağa döküldü. İşçi sınıfı ve halk faşistlerle amansızca kanlı bir şekilde 32 ay sürecek kanlı iç savaşa girdi. Madrit'li işçiler askeri kışlaları ele geçirerek genarellere teslim ol çağrısı yaptı. Fakat aynı anda uluslararası yardım gören faşist birlikler, Afrikadaki sümürgelerden asker toplıyarak İspanya'ya geldiler.

Bir müddet sonra faşistler İtalyan ve Alman faşistlerinden yardım almaya başladılar İtalyan birliklerinin desteği ile Frankocu birlikler kısa zamanda İspanya içlerine doğru yayılmaya başladılar, bir süre sonra da Cumhuriyetçi birlikler kuruldu. Öte yandan karşı-devrimci faşist hareketi kırmak için Cumhuriyetçilerin safında savaşmak üzere, bir çok ülkeden gelen komünistlerden sosyalistlerden ve anti-faşist güçlerden oluşan ENTERNASYONAL TUGAY'lar kuruldu. Başta Komünistler olmak üzere sosyalist ve cumhuriyetçiler, faşizme karşı amansızca mücadele verdiler.

İspanya iç savaşında, anti-faşist mücadeleyi destekleyen tek devlet Sovyetler Birliği oldu Zamanın Avrupa sosyal-demokrat iktidarları ve ilerici-demokrat iktidarların hemen hepsi, bu mücadele sırasında çekimser bir tavır içine girerek uluslararası faşizmin ekmeğine yağ sürdüler.

Savaş 32 ay boyunca amansızca sürdü, her türlü imkandan yoksun, silah ve cephane bakımından oldukça zayıf olan Cumhuriyetçi birlikleri, karşılarında bütün savaş imkanlarıyla hazır bulunan faşist güçlere karşı kahramanlıklar yarattılar. Cumhuriyetçi güçlerin çekirdeği ve en ön saflarda savaşanlar komünistler oldu.

28 Mart 1939 da Madrit faşistlerin eline geçti. Ve 19 Mayıs'da Faşistler galibiyetlerini ilân etti.

İç savaş bitmişti. Sonuç, üç yıl boyunca bir milyon ölü, iki milyon esir ve beşyüzbin sürgün. İspanya'da faşizmin karanlık günleri başladı, tek parti; falanj ,tek bir din; katolik dini, ve tek şef; Franco.

Büyük toprak sahipleri yeniden topraklarına ve kiliseler tekrar eski hakimiyetlerine kavuştular.

İspanya'da faşizm halen sürüyor, ama eski gücünü yitirmiş ve komşusu Portekiz'de de faşizm yıkıldıktan sonra daha da sallantılı bir biçimde can çekişmekte. İspanyol İşçi sınıfı ve emekçi halkı eninde sonunda burda da faşizmi yıkarak, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunu açacaktır.

● BİR MİLYON İNSANIN KANLARI ÜSTÜNDE YAŞAYAN FAŞİZM: ENDONEZYA

Bugün tarihin en kanlı faşist rejimlerinden biri de Endonezya'da iktidardadır. Gelişen işçi sınıfı ve emekçi halk hareketine karşı ABD emperyalizmi tarafından harekete geçirilen faşist general Sukarno ordu birliklerinin desteği ile, 1965 yılında Suharto'yu devirerek faşist rejimi kurdu.

Ordu birlikleri tarafından Komünist Partisinin bir milyon üyesi hunharca katledildi ve beşyüzbine yakın komünist ve ilerici temerküz kamplarına yollandı. Temerküz kamplarına gönderilenlere işkence yapıldı, aç bırakıldı ,susuz bırakıldı. Tam sekiz yıl temerküz kamplarına gönderilenler mahkemeye çıkarılmadılar. Ancak 1973 yılı sonlarına doğru dünya sosyalist ve ilerici anti-faşist kamuoyunun artan tepkileri sonunda, faşist Sukarno yönetimi, «soruşturmanın bitmekte olduğunu ve tutukluların mahkemeye çıkartılacaklarını» (!) açıkladı.

● FAŞİST ASKERÎ REJİME KARŞI DİŞE DİŞ MÜCADELENİN VERİLDİĞİ ÜLKE : URUGUAY

Latin Amerika'da bulunan bu ülke ABD emperyalizmine bağlı yarı-sömürgedir. Ülkede askeri faşist bir diktatörlük sürmekte, tüm ilericilere, yurtseverlere, komünist ve sosyalistlere akıl almaz işkenceler yapılmakta, anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin militanları hunharca ortadan kaldırılmaktadır. Ama bütün bu baskı ve teröre rağmen Uruguay halkının anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelesi güçlenmekte ve zafere doğru ilerlemektedir.

● IRKÇI FAŞİST DİKTATÖRLÜK : GÜNEY AFRİKA CUMHURİYETİ

Emperyalizme bağımlı bir yarı-sömürge olan Güney Afrika Cumhuriyeti'ndeki yönetim bir avuç beyaz azınlığın ırkçı-faşist iktidarı biçimindedir.

Güney Afrika Cumhuriyeti bugün yeryüzündeki yeraltı zenginliklerinden büyük bir kısmına sahip olan ülkelerden biridir. Emperyalistler ülkenin bütün bu zenginliklerini kontrolları altına almış ve onlara sahip olmuştur.

Irkçı-faşist yönetimin hakim olduğu Güney Afrika Cumhuriyeti'nde, siyahlar ve beyazlar ekonomik ve siyasi, ve kültürel bakımdan birbirlerinden tecrit edilmişlerdir. Faşist yönetim siyah halka baskı ve terör uygulamakta, siyahlara en ufak bir demokratik hak bile tanımamaktadır.

Güney Afrika halkı elli yıldan beri emperyalizme ve faşizme karşı başarılı bir silâhlı mücadele vermekte ve halkın anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesi zafere doğru ilerlemektedir.

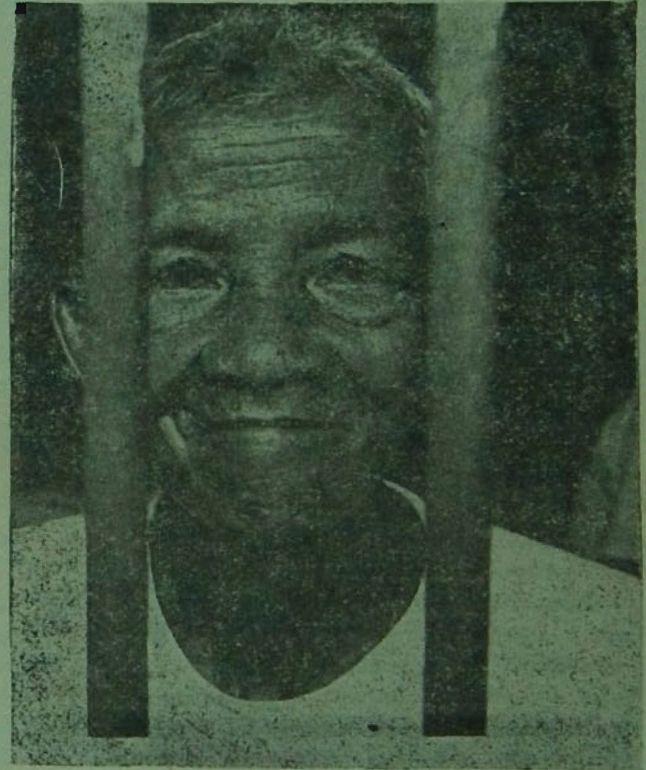
● FAŞİZMİN EN ESKİ KALELERİNDEN BİRİ OLAN PORTEKİZ'DE DE FAŞİZM YIKILDI

Dünya emperyalist sisteminin içine girdiği büyük ekonomik krizlerden biri olan 1932 buhranı ve buhranın ardından artan işçi hareketleri ve kitlelerin ekonomik ve demokratik taleplerinin had safhaya vardığı bir sırada Portekiz burjuvazisi 1932 yılında Salazar'ı başbakan yaparak, ülkenin içinde bulunduğu duruma çözüm yolu olarak, faşist diktatörlüğü getirdi. Ülkedeki tüm ekonomik ,demokratik ve siyasi hakları kaldırdı ve sömürgelerdeki baskı ve sömürü daha da artırıldı. Ülkeyi bir anda baskı ve terör, kan ve zulüm, işkence ve idam sehpaları sardı.

Salazar'ın ölümüyle, 1968 yılında, Portekiz burjuvazisinin has adamı Caetano başbakanlığa getirildi. Ancak faşizm artık sallanıyordu. Gelişen işçi sınıfı hareketi ve demokratik güçlerin hareketi ile sömürgelerdeki kurtuluş savaşları faşizmin yönetimine büyük gedikler açtığı gibi Portekiz burjuvazisinin artık sömürüden elde ettiği kârlar yeter sizdi. Ülke tam bir ekonomik bunalım içine girmişti. Hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin derinleştirdiği ve ülkedeki ezilen sınıfların gayri memnun bir hale geldiği sırada Komünist Partisinin uzun yıllar süren çalışmalarının ürünü olarak, 21 Nisan 1974 de bir darbe ile faşist iktidar yıkılarak, Komünistlerin ve Sosyalistlerin yer aldığı bir hükümet kuruldu. İşçi sınıfı Komünist Partisinin öncülüğünde hergün yeni kaleler kazanma yolunda ilerliyor. Portekiz işçi sınıfı ve emekçi halkı emperyalistlerin bütün oyunlarını boşa çıkarmakta, yiğit ve şanlı bir mücadele vermektedir.

● FAŞİZMİN YEDİĞİ EN SON DARBE : YUNANİSTAN

Yunan sermayesinin içine girdiği ekonomik çıkmaz ve güçlenen işçi sınıfı ve emekçi halk hareketinin karşısında, burjuvazi general Metaxas diktatörlüğünü getirdi .Geniş bir baskı ve terör uygulandı. Ancak İkinci Dünya Savaşının işgal yıllarında Komünist partisinin öncülüğünde Milli kurtuluş cephesi gerçekleştirildi. EAM adını alan bu örgütün ELAS adlı halk ordusu da kuruldu. ELAS

Yunanistan'ın önemli bölgelerini kontrolleri altına aldı. 1946 yılında iç savaş başladı. Komünist Partisi, EAM ve ELAS yorucu ve çetin bir mücadele verdiler ,ancak güçlerinin önemli bir ölçüde yitirilmesi ve II. Dünya savaşı sonrası değişen dünya şartları sonunda Komünist partisi ateşkesmek zorunda kaldı. Komünistler ve demokratik güçler geri çekilmek zorunda kaldı. Bundan sonra bir çok sağ ve liberal hükümetler kuruldu. Parlementer demokrasi kuruldu. Ancak 1967 Mayısında CIA tertipleriyle Papadopulos'un albaylar cuntası darbeyle iktidara geldi. Tam yedi yıl süren askeri faşist diktatörlük başladı. Bu dönem boyunca, her türlü ekonomik demokratik ve siyasi haklara son verildi. En cani, en vahşi işkencelerin yapıldığı bir döneme daha şahit oldu çağımız. Ama bütün bu baskılara rağmen 1972 yılından itibaren demokratik güçlerin direnişi hızla arttı. Ülkenin ekonomik durumu da kötüydü. Enflasyon hızında dünyada birinci sırayı alan Yunanistan'da bir avuç parababası daha açık zenginleşirken halk daha da yoksullaşıyordu. Papadopulos yeni bir CIA oyunuyla devrildi... Cunta yaşayamıyacağını anladığı an kitlelerin gözünü başka yerlere çevirdi. Kıbrıs olayları sırasında cunta devrildi. Yerine sivil bir hükümet kuruldu. Yunanistan'da faşizm yıkıldı ve demokratik mücadele hızla gelişiyor.

● ABD EMPERYALİZMİ VE CIA'NIN KANLI OYUNU : ŞİLİ

11 Eylül 1973... Dünya halkları yeni bir faşist askeri darbeye daha şahit oldu. O gün Başkan Allende'nin öldürülüp Halk Birliği iktidarının faşist ordu tarafından yıkılarak, yirmi işçi ve öğrencinin ABD emperyalizminin eli kanlı ve iğrenç yüzünü bir kere daha ortaya koyduğu bir gündür. «Vatan» ve «Özgürlük» adına, vatanın emperyalizme peskeş çekenlerin, özgürlük adına özgürlükleri yok edenlerin kanlı günlerinden biridir.

Yıl 1970, Başkanlık seçimini Halk Birliği ve

(Devamı 7. Sayfada)

Dünya gençliğinden haberler

Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti

Uluslararası Öğrenciler Birliği ile Ulusal Yemenli Öğrenciler Birliğinin birlikte Aden'de düzenledikleri Seminer.

22-24 Mart 1974 tarihleri arasında, Uluslararası Öğrenciler Birliği ile Genel Ulusal Yemenli Öğrencileri Birliği tarafından Aden'de (Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti), «Gelişmekte olan ülkelerde öğrencilerin eğitimin demokratikleştirilmesi için mücadelesi» üzeri ne bir uluslararası seminer düzenlenmiştir. Seminere 30 ulusal ve uluslararası öğrenci ör gütünün temsilcileri katılmıştır. Sunulan raporlara dayanarak, seminere katılanlar aşağı daki konular üzerinde tartışmışlardır:

1. Öğrencilerin, demokratik bir üniversite yapısı ve öğrencilerin üniversite yönetimine katılmaları için mücadelesi,
2. Öğrencilerin, toplumun sosyal ve ekonomik dönüşümü ile ilgili bir demokratik ders programı için mücadelesi.
3. Öğrencilerin, okula giriş serbestliği ve mezunlara tam iş garantisi için mücadelesi.
4. Üniversitenin ders dışı faaliyetleri.

Seminer, katılanlar arasında görüş alışverişi ve deney karşılaştırmasının yapıldığı bir demokratik forum şeklinde geçmiştir. Toplantıya katılanlar memnunlukla, öğrenci hareketinin, eğitimin demokratikleştirilme mücadelesine olduğu kadar, halkların emperyalizme karşı, ulusal bağımsızlık, demokrasi, toplumsal ilerleme ve barış için müacdelesine katıl masındaki artışı not etmişlerdir. Uluslararası Öğrenciler Birliğinin uluslararası öğrenci hareketinin yüce hedeflerine ulaşma mücadelesindeki rolünün üzerinde durmuşlardır.

GELİŞMEKTE OLAN ÜLKELERDE EĞİTİM

Gelişmekte olan ülkelerdeki eğitimin durumunun gözden geçirirken, toplantıya katılanlar, eğitim sistemlerinin sömürgecilik rejimlerinden, feodal, yarı feodal ve prekapitalist (kapitalizm öncesi) toplumlardan kalma olduğunu ve çoğu zaman bu ülkelere için gerekli ekonomik ihtiyaçları veya sosyal ve kültürel değişiklikleri karşılayamadığını belirtmişlerdir.

Gelişmekte olan ülkelerde eğitim sistemlerine yeni sömürgeciliğin sızması, hem teknik yardım ve kişisel çaba şeklinde uzmanlar ve öğretmenler kanalıyla, hem de eğitim kuruluşlarının finanse edilmesi ve farklı eğitim çevrelerine, böylece yeni sömürgecilik hedeflerine ulaşan, müşavirler sağlanması ile olur. Yeni sömürgecilik hedeflerine ulaşılmasının en iyi örneği belki de, gelişmekte olan ülkeleri yüksek derecede kalifiye uzmanlardan mahrum eden beyin yıkamadır. Seminere katılanlar, özellikle gelişmekte olan ülkelerde, eğitim reformu, ve eğitimin demokratikleştirilmesi için verdikleri mücadelenin artırılmasının ve eğitim kuruluşlarının, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerlemenin güçlendirilmesini sağlamak üzere, emekçi kitlelerin elinde birer araç durumuna dönüştürülmesinin gerekliliği üzerinde durmuşlardır. Bu gibi reformları yerine getirme yol ve araçlarını ve aynı zamanda öğrencilerin bu mücadeleye katılmalarını tartışmışlardır.

Öğrencilerin, demokratik üniversite yapısı ve öğrencilerin üniversite yönetimine katılmaları için mücadelelerini tartışırken, toplantıya katılanlar, öğretim yapısının, halk kitlelerinin çocuklarına tanınan seçme hakkı yaygınlaştırılacak şekilde değiştirilmesi, yüksek öğretimin, anlaşılabilir bir öğretim verecek şekilde düzenlenmesi, öğretim metodlarının ve derslerin gelişmekte olan ülkelerin ihtiyaçlarına cevap vermesi gerektiğini bildirmişlerdir. Üniversite yapısının demokratikleştirilmesi ile diğer düzeylerdeki öğretimin demokratikleştirilmesi arasında bir bağlantı kurulmuştur.

DEMOKRATİK DERSLER

Gündemin ikinci konusu ile ilgili tartışmalar sırasında, toplantıya katılanlar, tarafından, öğrencilerin, gelişmekte olan ülkelerde, üniversite öğretimine demokratik bir muhteva kazandırmak için verdikleri mücadelenin aşağıda gösterilen genel hedefleri bildirilmiştir:

— Öğretim kurumlarının programları, dersleri ve yapısı sıkı bir şekilde kalkınma için gerekli koşullara bağlı olmalıdır; bunlar halkın hizmetinde olmalılar ve emperyalizmin ekonomik ve ideolojik sızmasına ve onun ürünlerine-sömürgecilik, yeni sömürgecilik, siyonizm, ırkçılık ve apartheid'e karşı yönetilmeliler.

— Verilen dersler, ulusal kültür mirasına, emekçileri özgürlüklerine kavuşturma fikirleri ne ve sömürünün ortadan kaldırılmasına, dünya barışı, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme fikirlerine aynı zamanda, uluslar arasında dostluk ve karşılıklı saygı bağlarının kurulmasına duyulan saygı değerlendirmesine dayanmalıdır.

Öğrencilerin okula giriş serbestliği ve mezunlara tam garanti için mücadelelerini tartışırken, seminere katılanlar gelişmekte olan ülkelerde okula giriş serbestliğinin, öğretim sistemlerinin demokratikleştirilmesi için esas temel olduğu konusunda görüş birliğine varmışlardır.

Gelişmekte olan ülkelerde okula giriş serbestliği, her düzeyde öğretim kurumuna giriş, ihtiyacı olan öğrencilere burs verilmesi, hiç bir yükümlülük altına girilmeksizin kitap ve öğrenciler için gerekli şeylerin tahsisi, üniversite, orta dereceli okul ve öğrenci yurtları inşaa ettirilmesi, okul gereçlerinin sağlanması ve aynı zamanda elverişli öğretim görevlileri yetiştirilmesi anlamına gelir. Emekçilere öğretim kurumları açılması gereği üzerinde de durulmuştur.

Öğrencilerin ders dışı faliyetleri üzerinde yapılan tartışmalar, üniversite hayatını sosyal hayatın diğer alanlarıyla birleştirmenin son derece önemli olduğunu göstermiştir.

Seminere katılanlar bu konuyu, toplumlarının bütün bir kesimi olan öğrencilerin, toplumun diğer tabakalarıyla aynı hak ve görevlere sahip olmaları gerektiğinden hareket ederek tartışmışlardır. Üniversitede okul dışı faaliyetlerin somut olarak yerine getirilmesi, üniversitenin ve öğrencilerin halktan tecrit edilmiş veya toplumlarının ilişkilerinden kopmamış olarak kalmamaları gerektiğini ifade eder.

Bu konuda, gelişmekte olan ülkelerdeki halkların durumunu göz önüne alan öğrenciler, kitlelerin kendilerini ulusal bağımsızlık savaşına verebilmeleri için, onların bilinçlendirilmesine katılmaları gerektiği üzerinde durulmuştur. Üniversiteyi halka açmanın en iyi yolu ders dışı faaliyetleri yerine getirmektir.

Gelişmekte olan ülkelerde öğretim sistemlerinin hâkim sınıfların çıkarlarına olduğu kadar, kültürel sızmaları ve kültürel tesisleri kanalıyla ekonomik ve siyasi çıkarlarını koruyan emperyalizmin ve yeni sömürgeciliğin çıkarlarına yaradığı not edildikten ve öğrenci hareketinin gelişmekte olan ülkelerde demokratik ve ilerici güçlerin bir parçası ve parseli olduğu üzerinde durulduktan sonra, seminerin son belgesinde aşağıdaki nokta geliştirilmiştir:

«Birleşkeleri, sosyalist ülkeler, kapitalist ülkelerdeki demokratik güçler ve Afrika, Asya ve Latin Amerika'daki ulusal bağımsızlık hareketleri olan antiemperyalist cephenin bir parçası olarak, seminere katılanlar, yakın dönemde ilerici güçler tarafından kazanılan zaferleri ve özellik, son zamanlarda uluslararası güvenliğin ağır bastığı atmosferi ve bilhassa Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist ülkelerin barış saldırılarına karşı işbirliğini, kapitalist ülkelerdeki emekçi sınıfların ve demokratik güçlerin başarılarını ve yeryüzündeki ulusal kurtuluş hareketlerinin zaferlerini selamlamışlardır»

II. ULUSLARARASI ÖĞRENCİLER BİRLİĞİ KONGRESİNE DESTEK SAĞLAMA

11. Uluslararası Öğrenciler Birliği Kongresinin Budapeşte'de yapılacağını not eden konuklar, öğrenci hareketleri tarihinin bu önemli olayının, uluslararası öğreci hareketinin, genel antiemperyalist barış, uluslararası güvenlik, işbirliği ve ulusal bağımsızlık mücadelesi içerisinde bir eylem birliği olduğunun bir delili olması gerektiği hakkındaki düşüncelerini belirtmişlerdir.

Kongrenin, öğrencilerin özgül istek ve çıkarlarının savunulmasının ve onların Çin, Arap ülkeleri, Hindiçini, sömürgeciliğin ve yeni sömürgeciliğin hâkimolduğu bütün ülkelerin halklarının emperyalizme, sömürgecilik ve yeni sömürgeciliğe karşı mücadelelerindeki dayanışmalarının geniş bir kanıtı olması gerektiği hakkındaki görüşlerini belirtmişlerdir.

11. Uluslararası Öğrenciler Birliği Kongresinin, öğrencilerin ve öğrenci örgütlerinin eğitim reformu ve eğitimin demokratikleştirilmesi mücadelesine katılmalarını yansıtması ve öğrencilerin, bütün dünya halklarının ve öğrencilerinin emperyalizme, sömürgeciliğe ve yeni sömürgeciliğe karşı, ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme için mücadelesine katılmalarına yeni bir güç vermesi gerektiğini bildirmişlerdir.

YUNANİSTAN

ÖĞRENCİLERE YAPILAN GENİŞ ÇAPLI İŞKENCE

Son zamanlarda, Birleşik Krallık Ulusal Öğrenci Birliği ve Yunanistan'da Demokrasi Birliği tarafından Yunanistan'a gönderilen bir heyet «öğrencilere ve sendika liderlerine geniş çapta işkence yapıldığı nı» iddia etmiştir.

Birleşik Krallık Ulusal Öğrenci Birliği Başkan Yardımcısı Bayan Judy Cotter, Londra'da düzenlediği bir basın toplantısında, Atina'da bir kaç öğrencinin tutuklu bulunduğu bir polis tutukevine girmeyi başardıktan Yunanistan'daki deney lerini anlatmıştır.

Bayan Judy Cotter görmek istediği öğrencilerin listesini çıkardığı zaman merkezden ko vulduğunu söylemiştir. Aynı zamanda, eski bir Nazi işbirlikçisinin de dahil olduğu bir kısım, öğrencilere işkence yaptıkları söylenen kimselerle görüş mek istemiş ve kendisine bu kimselerin bugün çalışmadıkla rı söylenmiştir, Yunan yetkilileri tarafından kullanılan işkenceler arasında, uykusuz bırakma, ayak tabanlarını yakma, elektrikle çok muamelesi ve uzun süre zorla ayakta tut ma vardır.

«Bir hafta tutuklu kalmış olan 17 yaşında bir genç kızla görüştük. Bu süre içerisinde kadın ve erkeklerin tecavüzü ne uğradığını ve dövüldüğünü söylemiştir. Sinirleri çok bozuktu» demiştir Bayan Cotter. Aynı zamanda, iki defasında öğrencilerin kâğıda sarılıp ateşin üzerine tutuldukların söylemiştir. Bu öğrenciler ciddi yanıklardan acı çekmişler-dir.

Öğrenciler aynı zamanda. İkinci Dünya Savaşı sırasında toplama kampı olarak kullanılmış bir kıraç ada olan Yaros'a gönderilmişlerdir.

İçme suyu bulunmayan ve farelerle kaplı olan bu kamp, albaylarım darbesinden sonra siyasi tutuklular için bir barınak olarak kullanılmıştır. Uluslararası örgütlerin protes toları üzerine kamp 1968 de kapatılmıştır.

İngiliz hükümetini, Yunan yetkililerini baskı yapmaya ik na etmesi için Yabancı Bürosu ile görüşmeyi tasarlayan delegasyon, Şubat ayına kadar çeşitli sürelerle tutuklanmış olan 145 öğrencinin listesi ni çıkartmıştır. Bayan Cotter, Birleşik Krallık Ulusal Öğrenci Birliğinin, üniversite, Kolej ve politeknik öğrenci birlikleri nin 145 öğrenciden birisini kabul edeceklerini ve serbest bırakılmalarına yardımcı olması için İngiliz hükümetine baskı yapacaklarını ümit ettiğini belirtmiştir.

Not: Yazı 1974 yılında yayınlanmıştır.

FAŞİZMİN Dünyadaki Örnekleri

(Baştarafı 5. Sayfada)

Halk Birliğinin lideri olan Salvador Allende % 36,2 oy çokluğu ile kazanıyor. Allende hükümetinin işbaşına gelmesiyle ülkedeki ekonomik durum hızla işçi sınıfı ve emekçi halk lehine gelişmeye başlıyor. Bu durum halkın siyasi tercihini iyice etkiledi Mart 1973 seçimlerinde, emperyalizm ve yerli ortaklarının bütün pravakasyonlarına rağmen Halk Birliği oyların % 44'ünü aldı.

Halk Birliğinin gelişmesinden ve halkın durumunun iyiye doğru gitmesinden elbetteki hoşnut olmayanlar vardı. Bunlar ABD emperyalizmi ve onun çıkarlarını temsil eden yerli ortaklarıydı. Şili dünyanın sayılı bakır üreticilerinden biridir. Bakır işletmelerine sahip olan birkaç büyük tekel vardır ve bu tekellerde ABD'nin çok uluslu şirketleridir. Bunun yanısıra ABD emperyalizmi ülkenin başlıca sanayi kollarını ve bankaları kontrolu altında tutmaktaydı. Allede ne yaptı? Bu şirketleri millileştirip, ülkeyi emperyalizme olan bağımlılığından kurtarmak istiyordu ve bunu da yapıyordu. Fakat ABD için tekellerinin çıkarları sözkonusuydu. Halk Birliğinin ve Allende'nin girişimlerine engel olmak için Amerikan gizli servisi CIA ve dev tekel ITT vasıtasıyla ,emperyalistler akla hayale gelmez dolaplar çevirip provakasyonlar tertipledi. Orta sınıflar Halk Birliğinin iktidarına karış kazanılmak istendi ve yapıldı da. Zira bu kaypak sınıfın gözü doymuyordu. İşçi sınıfının durumu düzelmiş ekonomik ve siyasi hayatta ağırlığını hissetirmeye başlamıştır yoksul köylüler toprağa kavuşmuştu ama aç gözlü kaypak orta sınıflar, küçük burjuvalar işçi sınıfının yanıda değil, emperyalistler ve yerli ortaklarının yanında yer aldı. Emperyalizm de bunları kullanarak çeşitli pravokasyonlar tertipliyerek nihayet II eylül 1973 de Ordu ve CIA işbirliği ile halk iktidarını devirdi. Allende kahramanca savaşarak öldü. Komünistler MIR gerillaları ve tüm ilericiler, yurtseverler faşizme karşı kahramanca direndiler. Yirmi bin ölü verildi. Bugün Şili'de ABD emperyalizminin köpekliğini yapan askeri faşist bir diktatörlük vardır... Diktatörlük, işçilerin ve emekçi halkın tüm ekonomik, demokratik ve siyasi haklarını gasbetmiş, ülkeyi ekonomik buhran içine, işsizliğin ve pahalılığın cehenemine sokmuş baskı ve terör yaratarak işkenceler yapmakta ve sokaklarda insanları kurşuna dizerek, stadyumları bile hapishaneye çevirmiştir. Ama Şili halkının faşizme karşı direnişi bir alev gibi büyüyor ve büyüyecektir, bu alevlerden bütün dünyada olduğu gibi faşistler ve emperyalistler kendilerini kurtaramıyacaktır.

● İTALYA'DA FAŞİZM

Başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçilerin ve ilerici aydınların en canavarca düşmanı olan, sermayenin en kanlı dikatörlüğü FAŞİZM ilk defa Birinci Dünya Savaşını izleyen yıllarda İtalya'da bir rejim olarak ortaya çıkmıştı. 19. yüzyılın başlarında serbest rekabetçi kapitalizm, yerini emperyalizme terkedince, sistemin yapısı gereği kaçınılmaz olarak bunalımdan bunalıma sürüklendi. Birinci bunalım dönemi 1. Emperyalist paylaşım savaşını doğuran milyonlarca ölüyle, milyonlarca yaralıyla ve Dünya halklarının kurtuluş mücadelelerine ışık tutacak Büyük Ekim Devrimiyle noktalandı.

Savaş İtalya gibi zayıf bir ülkeye çok pahalıya malolmuş 520000 ölü, 900000 yaralıyı (200.000 sakat) geride bırarak ekonomik hayatı da çökertmiştir. İşsizlik artmış, işsizliği sefalet. yoksulluk, kin ve nefret izlemişti... Ülkede grevler, birbirini izliyor; savaşın sorumlullarını halka teşhir eden sosyalistler ve işçi sınıfı hareketi güçleniyordu. Hatta İtalyanın da 1919 Ekim Devrimini izlemesi bekleniyordu.

Ülkenin egemen sınıfları ve Kral Viktor Emmanuel III, Faşist Mussolini'yi piyasaya sürmekte gecikmedi. Burjuvazi ve kral işçi sınıfının ekonomik ve politik hareketlerini parçalamak için, Mussolini'nin faşist örgütünü destekliyor, her türlü yardımı esirgemiyordu. Temmuz 1920'de İtalya'nın kuzeyindeki büyük sanayi merkezlerinde işçiler ani bir ayaklanmayla idareyi ellerine alıp, fabrikaları ve kasabaları «işçi komiteleri»yle yönetmeye başlayınca; burjuvazi, kral ve subaylarca desteklenen faşistler bu gidişe karşı koymak için bütün çarelere başvurdular. Mussolini hücum birlikleri teşkil ederek baskı metodlarını artırmaya başladı. Kasım 1921 faşist kongresi resmen bir parti haline gelinmesini kararlaştırdı. Faşistlerin fiilen ortaya çıkışı şiddetli ve kanlı saldırılar şeklinde oldu. Faşistler milis teşkilatları kurmaya başlayınca, bu teşkilatların kuruluşu hükümet otoritesinin ve kuvvetlerinin yetersizliği ile maruz görülüyor süsü veriliyordu. «Kara Gömlekler» denen bu teşkilatlar büyük sanayiciler ve toprak sahiplerinin mali yardımlarıyla kısa bir süre içinde bütün İtalya'da kuruluşu gerçekleşti. Hükümetin zayıflığı ve acizliği karşısında Mussolini şöyle bağırıyordu: «Ekvatorun bütün şempanzelerinin hayat guddeleri (özleri), hükümet etmekte olan ihtiyarlarımıza hayatiyet ve faaliyet aşılamaya yetmez.»

Mussolini'nin diktatörlüğünü tayin edecek; masonluk, kilise, ordu ve kral gibi dört büyük kuvvetin desteği gerekliydi... Mussolini'nin masonlarla yakınlığı çok eskidir. Hatta pek çok çalışma arkadaşları, eski cumhuriyetçiler ve liberaller teşkilata dahildiler. Kilise, İtalya'nın içinde bulunduğu buhranda sola karşı elele vermenin zorunlu olduğunu açıklamıştı. Ordu her şeyden önce baş kumandanı olan kral demekti. Ordunun tutumu kralın tutumuna bağlıydı.

26 Ekim'de gerekli desteği alan Mussolini «genel seferberlik ilan ederek düzensiz ve talim görmemiş, ellerinde güvenilir silahları olmayan faşistler Napoli'den Roma'ya doğru yürüdüler: Faşistleri bekliyen talimli, iyi teçhiz edilmiş ve modern silahlarla donatılmış modern bir orduyla,» beş dakkalık ateş faşizmi yok etmeye yeterdi. «Ama İtalyan ordusuna faşistleri bir daha kalkmamasına yok edecek bu emir verilecek miydi? Gerçekten faşizmin ortadan kalkması istenecek miydi? Sonuç İtalyan hükümetinin faşistlerin «genel seferberliğine» karşı aldığı sıkıyönetim ilanı kararı, kral tarafından geri çevrilerek danışıklı döğüşün neticesi FAŞİZM ve başbakanlık sarayının yeni sahibi MUSSOLİNİ oldu.

Faşizmin yaptığı ilk işler; ilerici yayınları yasakladı. Meclisin meşru olmadığını söyleyen sosyalist milletvekili MATEATTİ'yi öldürttü. Gazetecilik yapabilme hakkını sadece faşistlere tanıdı. Kanun gücünde kararname çıkarma yetkisiyle parlamentoyu bir kenara itti. Kısaca İtalya'da bütün demokratik güçlere kan kusturdu. İşçi sınıfının ve emekçilerin en doğal hakları için mücadeleleri susturuldu. Faşizm dıştada saldırgan bir politikayla Habeşistan'ı işgal etti. İspanya'da halk düşmanı Franco'yu destekledi ve nihayet Hitler'le II. Dünya savaşı'na girdi. I. Emperyalist paylaşım savaşının sonucu faşizmi nasıl iktidara getirdiyse II. Emperyalist paylaşım savaşı'da İtalyan faşizminin sonu oldu.

BAŞYAZI

(Baştarafı 1. Sayfada)

daki çıkarlarına ters düşecek her harekete karşı, ABD'ye hemen müdahale imkanı tanıyan üsler vermektir. Ve bugün Türkiye finans-kapitali ABD'yi eğer yardımı tekrar başlatmasa bu «yardımı» kesmekle tehdit ediyor.

Aslında ABD yardımları nedir?

ABD'nin Türkiye'ye yapığı yardım emekçi halka yapılan bir yardım değildir. ABD yardımı, bir yandan Türkiye'nin daha fazla militarize olması, diğer yandan ise finans-kapitalin daha da güçlenmesi için yapmaktadır. Eğer bugün finans kapital temsilcileri yardımların kesilmesinden dolayı sızlanıyorsa bu onların kredi kaynaklarından birisini kaybetmesindendir. Türkiye fians kapitali, içinde bulunduğu ekoomik bunalımdan dolayı kredi darlığının daha da ortacağından endişelidir. Kredi olarak kullandığı bir kısım kaynağın silah alımı için kullanılacağından tedirgindir.

Fakat AET emperyalizminin hemen harekete geçtiğini, Türkiye'deki ve dolasıyla Orta doğudaki etkisini güçlendirmek için acele ettiğini görüyoruz. Almanya'nın yanısıra Fransa'nın da Türkiye'ye silah satmaya hazır olduğunu ve ABD'den boşalacak yeri AET emperyalizminin doldurabileceğini belirtmektedirler.

Amerikan yardımlarının bir başka etkisi de, daha doğrusu bu bahaneyle hakim sınıflar tarafından emekçiler üzerindeki sömürünün yoğunlaştırılması, ekonomik buhranın bütün yüklerinin emekçiler üzerine yıkılması olacaktır. Finans kapitalin temsilcileri, sözde bir ABD düşmanlığı ile halkı «milli birlik ve beraberliğe» «kardeşliğe» çağırarak gelişen işçi sınıfı mücadelesini bastırmaya emekçiler üzerindeki sömürüyü daha da ağırlaştırmaya çalışacaklardır.

Nitekim bunun ilk belirtileri ortaya çıkmıştır, tekel maddelerinin yanısıra halkın en zaruri ihtiyaç maddelerine korkunç zamlar yapılmıştır. Ve bunları kaçınılmaz olarak daha bir çok yeni zamlar izleyecektir. Paranın değeri her geçen gün düşüyor, Paranın kısa bir zaman içinde üst üste üç defa devalüe edildiğini hatırlıyalım.

Bununla ilgili olarak ta emekçilerin satın alma gücü hızla düşmektedir. Buna karşı burjuvazinin en yetkili ağızları Demirel'den Ecevit'e kadar hepsi sınıf mücadelesi yerine «milli birlik ve beraberliği» yani ezenlerle ezilenlerin birliğini önermektedirler.

Bütün bunlara karşı biz işçi sınıfı sosyalistlerinin görevi, bir yandan burjuva ikiyüzlülüklerini diğer yandan ise «yardımların» içyüzünü anlatarak emperyalist sömürüyü teşhir etmek ve tek kurtuluşun Sosyalizmle olduğu gerçeğini, ancak örgütlü bir mücadele ile, emperyalizme ve onun yerli ortakları parababalarına karşı gerçek kurtuluşun sağlanabileceğini, en geniş emekçi yığınlarına anlatmak ve onları bu yönde örgütlemektir.

SOSYALİST GENÇLİK

Referandum yolunda bir adım daha

Geçtiğimiz hafta, Kartal Kaplama Fabrikasında, DİSK üyesi ASİS ve Türk-İş üyesi Ağaç-İş sendikası arasında İstanbul 8. İş Mahkemesinin kararıyla *Referandum* (gizli oy, açık sayım) yapıldı, İşçi sınıfı düşmanı, sarı Ağaç-İş sendikası işçilerin gerçek gücünden korktuğunu bir kere daha ortaya koydu. Referandumdan kaçarak iki yüzlülüğünü bir kere daha gösterdi. Referandum'da bütün oylar ASİS'e çıktı.

Bu sonucu, devrimci sendikalaşma yolunda ileri atılan bir adım olarak alıyoruz. Ve inanıyoruzki, bütün birimlerde işçiler kendi devrimci sendikalarında toplanacaklar, sendikacılarını da özgürce seçeceklerdir.

Lise öğrencilerine faşist baskı ve saldırılar

Bütün halkımıza yapılan faşist saldırıların özellikle üniversite gençliği üzerinde yoğunlaştırıldığını biliyoruz. Bunun sebeplerine daha önce değinmiştik. Aşağıda yayınlıyacağımız yazı, faşist saldırıların Liseli öğrenci gençlik üzerinde de yoğunlaştırıldığının somut bir belgesidir. Böylece hakim sınıflar, örgütlenme imkanı bile tanımadığı Liseli öğrenci gençliğin uyanışını bu çeşit yıldırma hareklerly le bastırmak istiyor. Fakat buna rağmen gençliğin mücadelesi her gün yeni boyutlara ulaşıyor.

5 Şubat günü Ankara'da Niğde Yurdundan gelen 20-30 kişilik faşist bir grup Kurtuluş Lisesi öğrencilerine saldırdılar. Cebeci karakolundan gelen *polisler Sami İçöz adında bir saldırganı tabancay*la yakalayarak devrimci öğrencilerle birlikte karakola götürdüler. Silahlı saldırgan serbest bırakılarak, saldırıya uğrayanlar sorguya çekildi. Devrimci öğrencilerin verdiği ifade polis baskısıyla zorla değiştirildi. Öğrenciler, bir imza kampanyasıyla durumu sıkıyönetim ve okul müdürlüğüne bildirdikleri halde cevap alamadılar. Okul müdürü ise devrimci öğrencilerin «canları tehlikede» gerekçesiyle tasdiknamelerini almaları için velilerini ikna etmekle uğraşıyordu. (Burada okuldaki folklor çalışmalarının silâhlı saldırgan Sami İçöz tarafından yapıldığını da belirtelim.)

Milli Eğitim Bakanlığı, bildirilmesine rağmen, bu sorunla ilgilenmemekle faşist saldırılara önayak olmuşlardır.

Bütün Sosyalist—İlerici—Yurtseverlere.

DUYURU

Genç Sosyalistler Birliği Derneği çalışmaların düzenli bir şekilde yürütülmesini engelleyen mali engelin giderilmesi için bir BAĞIŞ KAMPANYASI açmıştır. Yardım edebilecek durumda olan arkadaşların aşağıdaki hesaba yapacakları yardımları yatırmaları duyurulur.

—GSB Derneği—

Türkiye İş Bankası
Beyazıt Şubesi.
(111015) no'lu hesap
NECİP ENVER DEMİRER
MEHMET ALİ KUTLU adına.

Ülkemizde artan pahalılık ve gittikçe fazlalaşan geçim zorluğu, işçi - emekçi bütün halkın ve öğrenci gençliğin sermaye düzeni ile olan çelişkisini büyütüyor. Bunun görüntüsü olan aşağıdaki haberler aynı zamanda sosyalizme giden yolda atılan adımların ayak sesidir.

sosyalist
GENÇLİK

İskenderun'da Feza Elektrik işçilerine baskı

İskenderun'da Yunus Keskin adlı işverene ait olan bir Feza Elektrik işyeri vardır. İşyerindeki işçilerin büyük bir çoğunluğu yaşları 15 ila 19 arasında değişen kişilerden meydana gelmektedir. İş yerinde herhangi bir işçi sendikası olmadığı gibi işçilerin büyük bir çoğunluğu da sigortasız çalıştırılmaktadırlar. Mevcut İş Kanunun ve sosyal sigortalar Kanununun uygulanmadığı, işgününün enaz 12 saat olduğu bu iş yerinde, asgari ücret sistemi de uygulanmamaktadır. İş verenin azgın sömürüsünün ve ağır çalışma koşullarının bütün *hızıyla devam ettiği, buna* karşılık, işçilerin büyük bir çoğunluğunun haftada ancak 100-140 Tl. haftalık alabildikleri Feza Elektrik'teki zulüm, baskı ve sömürü bu kadarla da kalmamaktadır. İş veren, işçilere taksitle bisiklet, radyo, pikap gibi cihazlar satmakta ve bunu da boş bir kağıda imza attırarak gerçekleştirmektedir.

28-Ocak-Salı günü, ustabaşı Metin Mutlu tarafından 5 işçinin işine son verilir. Ertesi günü, tekrar işe girmek için işyerine giden 5 işçi, bu kez de Metin Mutlu'nun tornavida ile saldırısına maruz kalırlar. Bu saldırı sonucunda 18 yaşındaki Ali Esin adlı işçi elinden yaralanır. İşten atılan işçiler, işyerine olan borçlarından dolayı icraya verilmekle tehdit edilirler. Kast edilen borç boş bir kağıda atılan bir imza sonucunda alınan bisikletlerin taksit borçlarıdır. Bütün bu olaylar şirketin müdürünün gözü önünde cereyan etmesine rağmen, olaylara seyirci kalmaktan öte başka bir davranışta bulunmamıştır.

İşçiler işçi sınıfının patronlara karşı mücadelesinde işçi sınıfının kurtuluşuna doğru giden ilk adımın örgütlenmekten geçtiğini ve ancak örgütlü mücadelenin başarıya ulaşabileceğini *gayet iyi biliyorlar.* Bu yolda mücadelelerini sürdürüyorlar.

Urfa'daki faşist saldırılar

Geçtiğimiz hafta Urfa'da Sosyalist Gençlik gazetesinin afişini yapıştıran arkadaşlar emniyet kuvvetleri tarafından çeşitli hakeret ve baskılara maruz bırakılarak karakola götürülmüş ve nezarete atılmışlardır. Kendilerine baskı yapılan devrimci arkadaşlar bu tip anti-demokratik uygulamaların kendilerini yıldıramayacağını ve mücadelelerine daha güçlü bir şekilde devam edeceklerini belirtmişlerdir.

SOSYALİST GENÇLİK

Sahibi : Baykal GÜRSOY
Sorumlu Müdür : Mehmet Ali KUTLU
Yönetim Yeri : Ahmet Şuayip Sok. No: 33/1
Vezneciler/İSTANBUL.
6 Aylık abone :15 T.L.
1 Yıllık abone : 25 T.L.
15 günde bir çıkar. Son baskı tarihi : 13/2/1975
Dizgi, baskı : Murat Matbaacılık Koll. Şti.
Cağaloğlu/İSTANBUL

BASINA AÇIKLAMA

Geçtiğimiz günlerde birkaç gazetede «MHP Gençlik Kolları»nın faşist saldırganlarının, saldırı, baskın planları ve örgütlenme biçimlerini açıkça ortaya koyan bir belge yayımlandı.

Bu belgede adı geçen ve faşist örgütün «kuvvet» hücresinde fiili görev yapan «Ruhi ÖZTÜRK» okulumuz gece bölümü 2. sınıfında öğrencidir.

Ve SİNAN DURMUŞ

Bugüne dek tüm devrimci ve ilerici arkadaşlara, «tahrik edici sözler söylemekte, küfretmekte, koridorlarda omuz atmakta, sürekli olarak kavga çıkartacak hareketler yapmaktadır ...

Arkadaşlarımız bu sermaye uşağına karşı bugüne dek bilinçli tutumlarını sürdürmüşler ve herhangi bir olaya meydan verilmesine böylelikle engel olmuşlardır.

Bu kişinin örgütünden aldığı kanlı emirleri eksiksiz uygulayacağından kuşkumuz yoktur. Çıkacak herhangibir olaydan da hiçbir devrimci öğrenci sorumlu tutulamayacaktır.

Durumu, gazeteniz aracılığıyla tüm kamuoyuna ve yetkililere duyuruyoruz...

NOT: SİNAN DURMUŞ ve Ruhi ÖZTÜRK tutumları hakkında, okul yönetim kuruluna derneğimiz ayrıntılı bilgi vermiş ve gereken tedbirleri alması istenmiştir...

«EGE ÜNİVERSİTESİ, İ.T. B.F. GAZETECİLİK VE HALKLA İLİŞKİLER YÜKSEK OKULU-ÖĞRENCİ DERNEĞİ».

Gaziantep'teki Faşist saldırıları Protesto mitingi

2 Şubat günü Gaziantep'den bir haykırış yükseliyordu. İşçisiyle, aydınıyla, köylüsüyle 10 binlerin güçlü sesi «Kahrolsun faşizm» Güneydoğudan bir sinyal verircesine gökleri çınlatıyordu. Anteplisinin, Urfalısının, Birecikl isinin, Viranşehirlisinin, Diyarbakırlısının tek yumruk halindeki gücünün ifadesiydi bu. Bu bir yürüyüş, bir protesto değildi, bu hakim sınıfların iğrenç tezgahlarına kahpe pusularına indirilecek darbenin en açık işaretiydi.

Saat 14 00 de İstasyon meydanından iştasyon caddesini takip ederek Çınarlı Abidesine doğru akan insan seli «Kahrolsun Faşizm», «Kahrolsun Amerika», «Şahinler ölmez», «Kerimler ölmez» haykırışıyla İstanbul'a, Ankara'ya, İzmir'e Kamboçya'ya, Laos'a, Vietnam'a tüm ezilmiş sınıflara ve halklara duyurmak istercesine Güneydoğuanadoluyu inletiyorlardı.

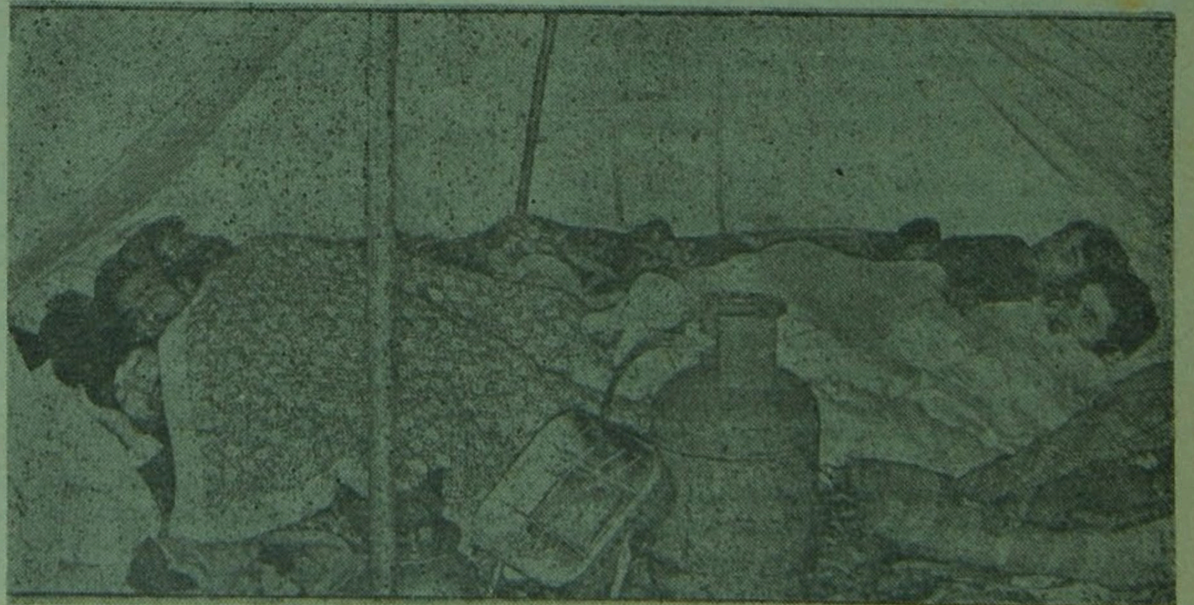
20 bine yakın kalabalık vardır. Çınarlı abidesinde bir saate yakın konuşma yapıldı. Bu arada Şahin Aydın'ın kardeşi konuşmuş «Bir kardeşim öldürüldü, onbinlerce kardeş kazandım» demiştir.

Aynı zamanda öldürülen Kerim Yaman, Şahin Aydın ve Tüm Devrim Şehitlerinin anısına saygı duruşunda durulmuştur,

Yol boyunca iki kez provoke edilmek istenmesine rağmen yürüyüş kararlı bir şekilde oyuna gelmeden sonuçlanmıştır.

Diyarbakır'da Faşist baskıları protesto Mitingi

1 Şubat cumartesi, Diyarbakır'da faşist ve şövenist uygulamaları lânetleyen bir toplantı yapıldı. TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu, şövenizm ve uluslar üzerine yaptığı uzun konuşmasında, her türlü baskı ve sömürüden kurtulmanın ancak sosyalizmle mümkün olabileceğini belirtti. TSİP Ankara il başkan Veli Gürcan ise hakim sınıfların sosyalistlerin örgütlenmesinden korktuğunu, bunu engellemek istediğini, fakat hiç bir zaman buna güçlerinin yetmiyeceğini, sosyalizmin mutlaka zafere ulaşacağını belirtmiştir. Daha sonra konuşan Genç Sosyalistler Birliği Genel Sekreteri Mustafa Satış ise gençliğin örgütlenmesi üzerinde durmuştur. Gençlik deyince sadece öğrenci gençliği anlamamak gerektiğini, emekçi gençliğin örgütlenmesinin sosyalistlerin önündeki acil bir görev olduğunu belirtmiş ve bugün üniversitelerde «sağ-sol çatışması» değil, faşist saldırıların olduğunu ve ancak halkımızın örgütlü mücadelesi ile hakim sınıfların ve faşist saldırganların bozguna uğratılabileceğini vurgulamıştır.

Yiğit Farsan (Mesan) işçilerinin ÖLÜM ORUCU

Farsan (Mesan) işçilerinden 6 kişilik bir grup 7 Şubat 1975 günü başlattıkları ÖLÜM ORUCU'nu inançla yürütüyorlar. Maden-İş (DİSK'e bağlı) Sendikasına bağlı işçiler işverenin aylık ücretlerini vermemesi üzerine direnişe geçmişlerdir. Ayrıca işçilerin belirttiğine göre toplu iş sözleşmesi ile alınan ikramiyeler de verilmemiştir. Ocak ayının 20 sinde verilmesi gereken ikramiyeyi, 5 Şubatta vermek isteyen işveren bu haksız davranışına geçersiz gerekçeler uydurmuş ama işçilerin direnişini engelleyememiştir. 60 kişilik işyerinde ölüm orucu tutan 6 işçiyi işyerindeki diğer arkadaşları da desteklemektedir. Daha evvel de ücretlerin çoğu kez geç verildiği bu işyerinde hem aylıkların hem ikramiyelerin verilmemesini işçiler «insanlık dışı» bir hareket olarak değerlendirmişler, «param yok», «zaten işlerim iyi gitmiyor» diyebilen işverenin sahtekarlığını yüzüne vurmuş ve mücadelelerinden asla vazgeçmeyeceklerini belirterek hiç bir taviz vermemişlerdir. Ayrıca işçiler mücadelenin sadece kendilerinin olmadığını, çıkarlarının Türkiye ve Dünya işçilerinin çıkarlarından ayrı olamayacağını bu nedenle de yaptıkları direnişin işçi sınıfının mücadelesinin bir parçası olduğunu belirtmişlerdir.